

PRINCIPESA SIXTE DE BOURBON-PARME, IN CAPITALĂ

Săptămâna trecută a sosit în Capitală principesa Sixte de Bourbon-Parme. Distinsa vizitatoare a fost întâmpinată, în Gara de Nord, de d-na Thierry, soția ministrului Franței la București.

CONCURSUL HIPIC INTERNAȚIONAL

Concursurile hipice internaționale, care au obținut un strălucit succes, s'au desfășurat în ziua premiului Cupei Națiunilor, într'o atmosferă de mare sărbătoare, în prezența M. S. Regelui și a membrilor guvernului. Cupa Națiunilor a fost câștigată de echipa Belgiei, pe care o publicăm aci. Echipa reprezentativă a României, pe care o publicăm alături s'a clasat a treia.

ADUNAREA PREȘEDINȚILOR CAMERELOR DE COMERȚ DIN INTREAGA ȚARĂ

Săptămâna trecută s'au adunat Președinții Camerelor de Comerț din întreaga țară. Fotografiile noastre înfățișează: Dl. Mitiță Constantinescu, ministrul Economiei Naționale vorbind. Asistența ascultând discursurile.

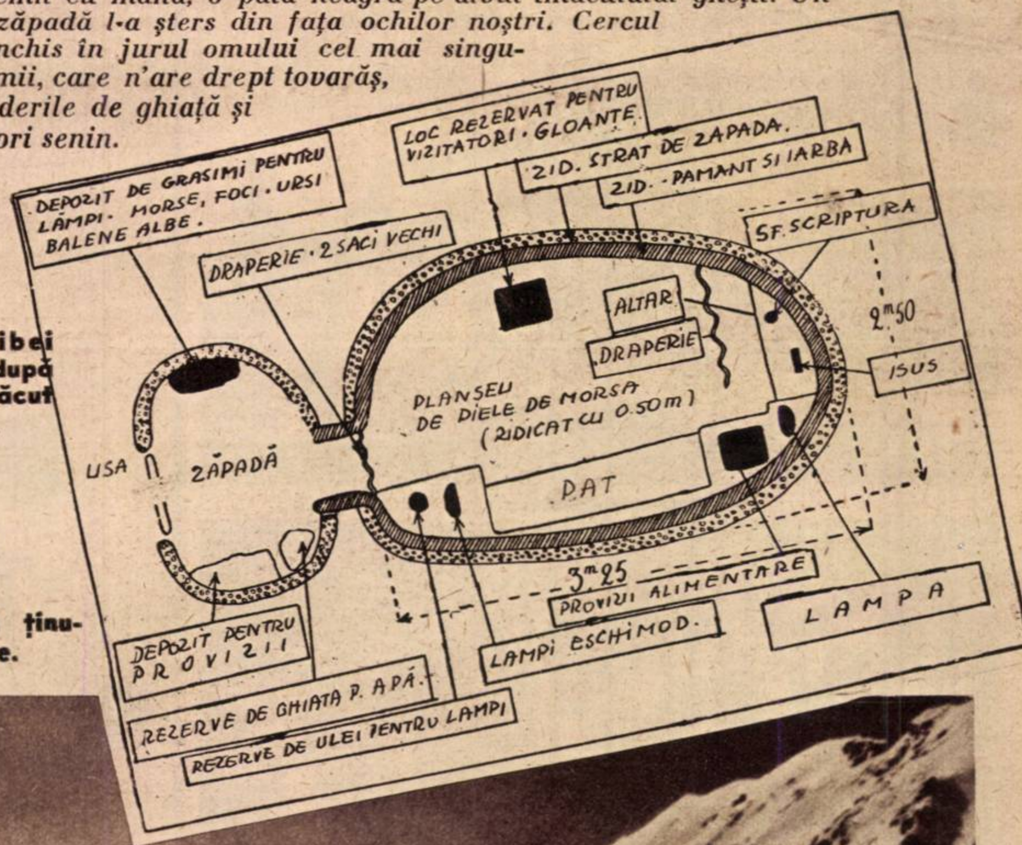
OMUL CEL MAI SINGURATEC DIN LUME ESTE UN FRANCEZ

Exploratorii englezii l-au descoperit în ghețurile polare, la șase sute de kilometri distanță de orice grupare omenească, unde trăiește singur de cinci ani de zile, fără să aibă măcar un aparat de radio

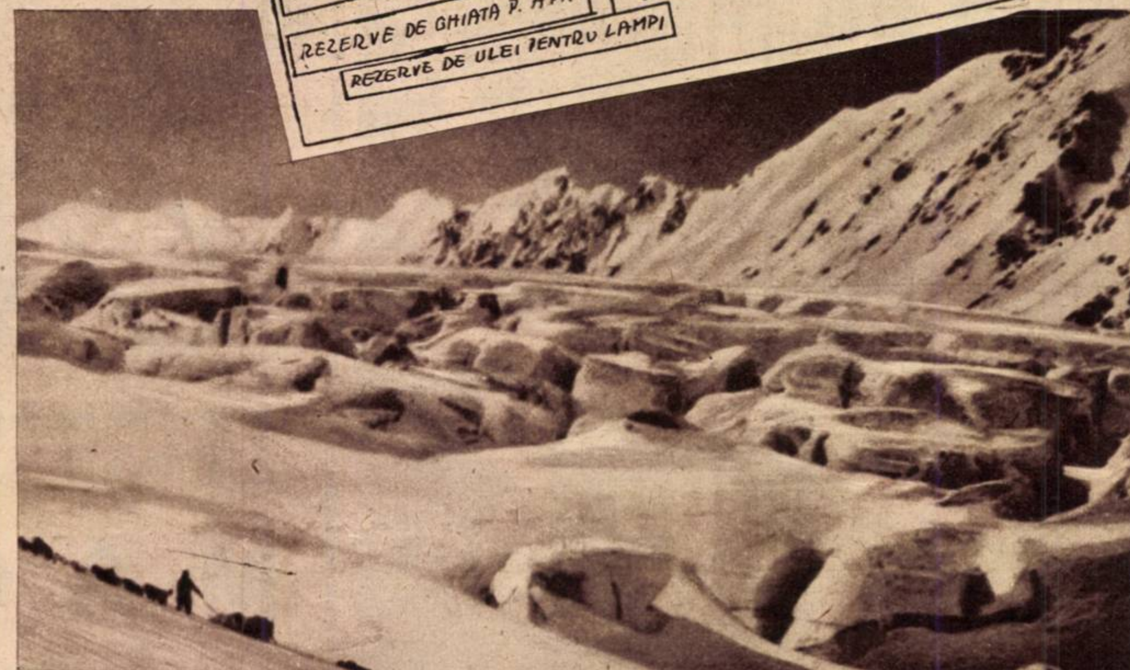
IMENSITATEA dezolată a cercului polar... Inaintea ta nu vezi decât gheață, iar kilometru se adaogă la kilometru, kilometri de liniște, de albeață... Iată că sunt doi ani de zile de când *Graham Rowley* și *Raynold Bray* au părăsit Anglia, spre a face o expediție științifică, în regiuniie arctice. De curând, au dat primele informațiuni asupra expedițiilor.
Noutăți? Ce noutăți se pot afla oare, în ținuturile dezolante, care se întind în jurul golfului Hudson și a Estuarului Fox?...
Și cu toate acestea, la 600 klm. depărtare de postul cel mai apropiat, acolo unde singurătatea este atât de desăvârșită, încât pare fără sfârșit, cei doi exploratori englezi, fantome bărboase, târîndu-se în urma săniilor lor, au întâlnit un alb... un semen, singurul care împărtășește, împreună cu triburile de eschimoși, viața mută și înghețată a Nordului.
— *Eu sunt preotul Bazin* — a spus el simplu — *dv. cine sunteți?*
„*Era în ziuv de 3 Februarie* — scriu cei doi savanți — *și ne aflăm la 20 leghe de marș, depărtare de orice așezare omenească. Misionarul, un preot catolic francez, locuiește în această regiune, numită Igoolik, de mai bine de cinci ani de zile. Trăiește astfel fără radio, departe de oricare altă ființă omenească, cași cum s'ar afla pe altă planetă, și fără îndoială, este omul cel mai singuratic din lume.*
Graham Rowley și *Raynold Bray* au povestit apoi cum i-a învățat ermitul polar cum să se înțeleagă, cu enoriașii săi, eschimoși cari treceau pe acolo, din întâmplare, nomazi ai întinderilor înghețate. Hainele lor unsuroase și respingătoare — spunea preotul — ascund o inimă plină de cea mai delicată generozitate. Sunt adevărații copii ai zăpezii.

GENEROZITATEA NORDULUI

Părintele Etienne Bazin, care este originar din Bourgogne, avea dreptate spunând acest lucru, iar faptele aveau s'o dovedească cu prisosință — scriu exploratorii. — Nu mai aveam ce să dăm de mâncare câinilor noștri și ne puneam întrebarea pe care dintre ei să-l sacrificăm, spre a-i salva pe ceilalți, când ne-a apărut, în fața ochilor, întocmai ca un pitic din poveste, un exchimos.
Acesta ne-a luat de mână și ne-a condus la coliba a lor săi. Aci, câinii noștri au putut să se sature, mâncând carne de focă și abia după câteva săptămâni de zile, am aflat că bunii eschimoși ne dăduseră ultimele lor provizii. Când am plecat, ne-am mai întors odată capetele, spre a-l vedea pe preotul Bazin, care ne făcea semn cu mâna, o pată neagră pe albul imaculatal gheții. Un vârtej de zăpadă l-a șters din fața ochilor noștri. Cercul polar s'a închis în jurul omului cel mai singuratic al lumii, care n'are drept tovarăș, decât întinderile de ghiață și cerul, rare ori senin.

Planul colibei lui P. Baziu după un desen făcut de el.

Vedere din ținuturile polare.

Premiul I, categoria III-a. | Premiul I, categoria II-a. | Premiul I, categoria III-a. | Premiul I, categoria I-a.

CEI MAI FRUMOŞI COPII DIN IAŞI

Rezultatul concursului organizat sub patronajul revistei „Realitatea Ilustrată".

DUMINICĂ 12 Iunie crt. a avut loc la Parcul Regele Carol II din Iaşi, serbarea Asociaţiei Funcţionarilor Judecătoreşti din Circ. Curţii de Apel, Iaşi, serbare dată sub patronajul revistei „Realitatea Ilustrată".

In cadrul acestei serbări, care s'a bucurat de un succes deplin, s'a ţinut şi un concurs, la care au fost premiaţi cei mai sănătoşi şi mai frumoşi copii din Iaşi.

Au fost premiaţi următorii copii: CATEGORIA I-a, până la 2 ani: premiul I, Rodica Popovici, premiul II, Lydia Oberhoffer; premiul III, Marica Segal; premiul IV, Doiniţa Dobrovici. CATEGORIA II-a, dela 2 la 6 ani: premiul I, Angela Orăşanu şi Nuşa Gavrilescu; premiul II, Dumitru Tudoran, şi Fliss Lionel; premiul III, Lică Nestor şi Adrian Grişnic; premiul IV, Monica Costin. CATEGORIA III-a, dela 6 la 13 ani: premiul I, Irina Iamandi; premiul II, Miorica Iamandi şi Violette Dardală; premiul III, Violette Gheorghiu şi Lulu Bercovici; premiul IV, Rosica Rahmil.

Un grup de concurente dela 6 ani în sus.

Concurenţii şi concurentele dela 2 la 6 ani.

Un grup de concurente, până la doi ani.

Juriul concursului. Dela stânga: D. H. Brănişteanu, corespondentul nostru, d. Ionel Theodoreanu şi d. conferenţiar dr. Hurmuzache.

Comitetul asociaţiei funcţionarilor judecătoreşti, care a organizat concursul dela Iaşi.

„REALITATEA ILUSTRATĂ", revistă de actualităţi şi cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, şi un supliment: **„De toate pentru toţi"**, în 24 pagini tipar obicinuit.

DIRECTOR
TUDOR TEODORESCU-BRANIŞTE

Editura „Adeverul" S. A. Redacţia şi administraţia: BUCUREŞTI, str. Const. Mille 5 — 7 — 9. Telefon 3-84-30. Cec. postal: 2741. Preţul abonamentelor: în ţară: pe un an 400 lei; şase luni: 200 lei; trei luni: 100 lei. In Albania, Anglia, Danemarca, Finlanda, Italia, Norvegia, Suedia, precum şi în statele din America de Nord şi Sud, Asia, Africa, Oceania, pe un an lei 700; pe 6 luni 350 lei; pe 3 luni 150 lei. In toate celelalte ţări din Europa, pe un an 550 lei; pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150. Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5; pagina Lei 12.000; $^1/_2$ pagină, Lei 6000; $^1/_4$ pagină, Lei 3000. Anunciurile se primesc la ad-ţia revistei.

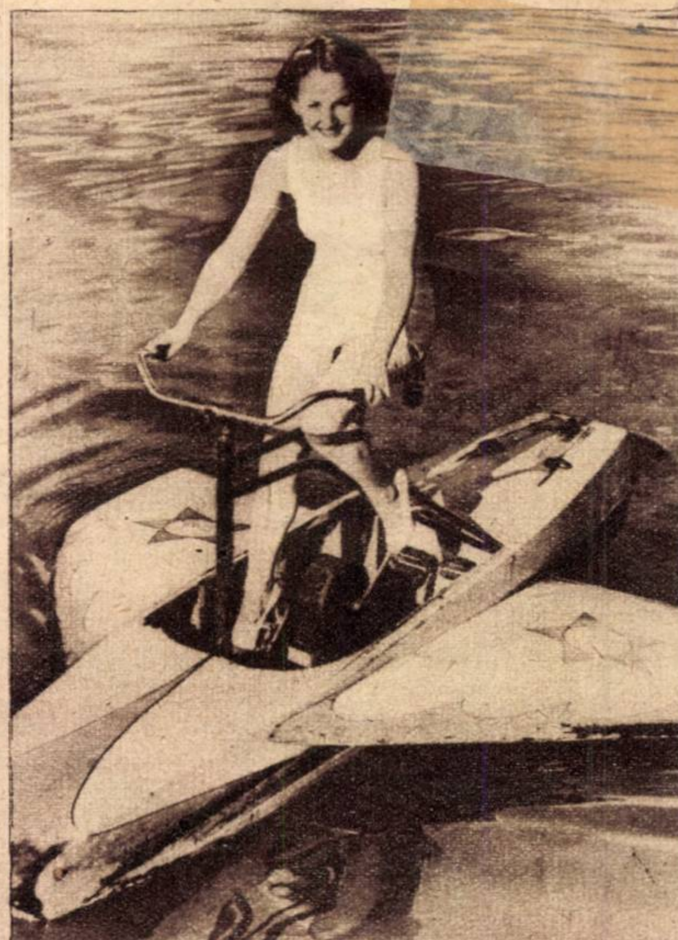
CLARK GABLE IN NOROI!

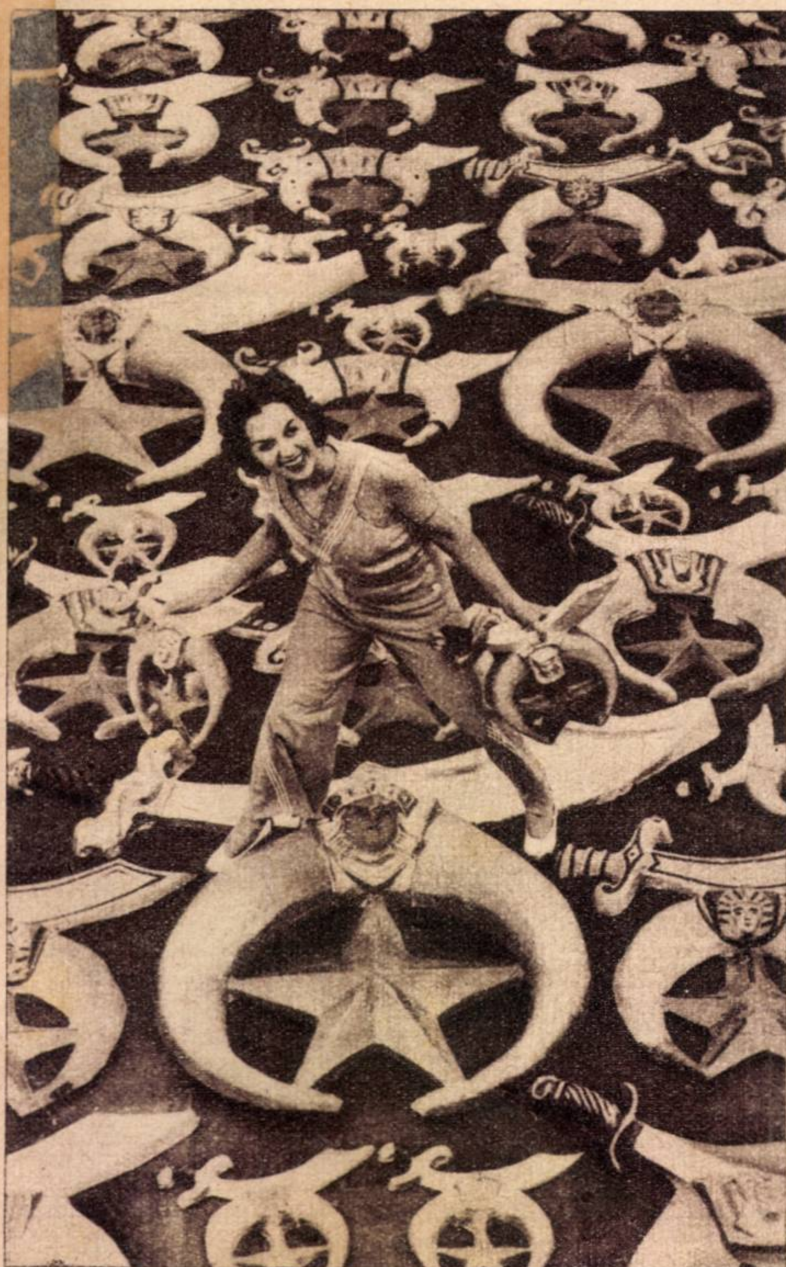
Fotografia noastră îl înfățișează pe cunoscutul artist american de cinematograf, **Clark Gable**, într'unul din recentele sale filme, în care interpretează pe un reporter fotograf, alergând după un reportaj, cade într'o groapă cu nămol, cu care ocazie i se declanșează aparatul fotografic.

CEL MAI NOU SPORT AQUATIC AMERICAN: BICICLETA NAUTICĂ

Iată în fotografia noastră cea mai nouă bicicletă nautică, construită de o firmă din Chicago, care se bucură de simpatia publicului amator de sporturi aquatice.

LOS ANGELES SE PREGĂTEȘTE PENTRU „STRIGĂTUL DE VRAJĂ“

In fotografia noastră: multe sute de asemenea decorațiuni se pregătesc, pentru marele congres al „Chemării de vrajă" (o asociație mistică), din Los Angeles.

ELINA LABOURDETTE

o nouă stea pariziană, a fost descoperită de genialul regisor Pabst.

ANUL XII No. 597
29 IUNIE 1938
10 LEI

LUCRURI MICI DIN

NEW-YORK

PE vremuri, omenirea a cunoscut goana după aur. America a lansat de curând o nouă modă, şi anume aceea a goanei după fiare vechi. De când reinarmarea este la ordinea zilei, în toate ţările lumii, preţul materiilor prime a sporit, iar Statele-Unite, care, acum doi ani, exportau 75.000 tone de fier pe an, exportă astăzi două milioane de tone. Faimoasele cimitire de automobile, care se aflau în apropierea marilor oraşe, au dispărut ca prin farmec, căci preţul fierăriei vechi este cu mult mai mare, decât acela al unui automobil vechi. Căutătorii de fier nu sunt numai aventurieri, asemeni acelora cari plecau, pe vremuri, în Alaska, spre a găsi preţiosul metal galben, ci printre ei se află foşti bancheri, avocaţi, medici şi toţi acei cari, în anii de criză, şi-au pierdut clientela. După ce au explorat cimintirile de automobile, căutătorii de fiare vechi nu se dau în lături nici dela isprăvi mai periculoase. In apropierea coastelor Virginiei, există o întreagă flotă de crucişătoare auxiliare, care fiind construite prea în grabă, în timpul războiului, au fost scufundate după aceea, deoarece nu mai erau utilizabile. Vreme de câteva ore pe zi, marea se retrage, lăsând drumul deschis, către aceste fiare vechi, care au devenit o adevărată comoară. Cum lucrările sau prelungit vreme de luni de zile, s'au ivit ca din pământ, adevărate oraşe cu prăvălii, cinematografe şi dancing-uri, ba s'a făcut chiar şi un concurs de frumuseţe, pentru a se alege regina fierului vechi. Vânătorii de epave aveau, la început, un jurnal propriu, care n'a mai apărut însă, după scurtă vreme, deoarece maşina de imprimat a fost şi ea vândută, ca fier vechi.

LONDRA

COMOARA, descoperită de lucrătorii parisieni, într'o casă de pe strada Muffetard, n'a dat pace londonezilor, care au voit să aibă şi ei parte de o asemenea senzaţie. Şi iată că i-a ajutat un câine... Câinele acesta a desgropat, în grădina unei mari proprietăţi din apropierea Londrei, bijuterii în valoare de peste 50.000 lire sterline.

E foarte adevărat că această comoară nu datează de pe vremea lui *Ludovic al XIV-lea*, ca aceea dela Paris, ci numai depe vremea lui *George al VI-lea*, adică mai exact din săptămâna încoronării.

Spărgătorii au profitat de călătoria la Londra a locatarilor casei, dar dintr'un motiv încă necunoscut, n'au îndrăznit să ia cu ei bijuteriile, pe care le-au îngropat în grădină. Compania de asigurări, care a făgăduit o răsplată de 5000 lire sterline persoanei care va readuce tezaurul dispărut, nu vrea să execute obligaţia, deoarece e vorba de un câine, care a găsit bijuteriile. Câinele, adică la drept vorbind, stăpânul său, un mic funcţionar, a chemat în judecată societatea de asigurare. E foarte adevărat că acela care a găsit bijuteriile nu este o persoană, merită însă, cu toate acestea, o răsplată. Este vorba de un frumos câine scotch-terrier, care, fără îndoială, va face bună impresie asupra judecătorilor, deoarece stăpânul său s'a hotărât să-l ducă la tribunal spre a-şi pleda singur cauza.

PARIS

LA prefectura de poliţie din Paris, nu există numai un birou pentru obiectele pierdute şi găsite, ci şi un serviciu special, pentru persoanele rătăcite. S'ar putea crede că funcţionarii acestui birou n'au prea multă treabă. Cu toate acestea, sunt mai bine de 15.000 persoane pe an, care dispar, la Paris, şi nu este vorba de criminali. Cele 15.000 persoane „rătăcite", sunt deobiceiu indivizi, cari până la evaziunea lor au dus o existenţă burgheză şi liniştită şi care au voit să cunoască marea aventură, pe care dealtfel n'au găsit-o. Un mare număr dintre aceste persoane rătăcite, sunt unchi bogaţi, cari dispar, spre a juca o farsă neplăcută nepoţilor şi nepoatelor. Dac'ar fi să ne luăm după statistică, poliţia a regăsit, aproape jumătate din cei dispăruţi. S'ar putea spune că unchii bogaţi aleargă pe toate străzile.

HAGA

CĂLĂTORII, reveniţi din Indiile Neerlandeze, povestesc că în interiorul insulei Borneo există un trib straniu, despre care nu se ştie dacă este de fapt un popor civilizat, sau înapoiat. Tribul acesta, numit al *Calabiţilor*, este guvernat de sexul slab, care dealtfel nu este nici slab, nici frumos; femeile calabite se reunesc în consiliu de războiu şi hotărîsc politica ce trebuie urmată, umblă înarmate, în timp ce bărbaţii prepară mâncarea şi aşteaptă ca femeile să le ceară mâna. Femeile sunt chele şi-şi înegresc dinţii, ceeace este socotit drept ultima modă, în cosmetica calabită. Cea mai însemnată sărbătoare a anului, este aceea când se face o vânătoare, la care n'au dreptul să participe decât femeile. Principalul vânat sunt şobolanii, care, după părerea calabiţilor, sunt un vânat foarte gustos. După vânătoare, calabiţii beau vin de orez, al cărui secret de preparare, îl deţin numai ei. Bărbaţii prepară acest vin, dar femeile îl beau, căci vinul de orez este prea tare pentru bărbaţi, aceştia mulţumindu-se numai cu apa.

OSLO

JUDECĂTORII norvegieni se străduiesc actualmente să rezolve o problemă, care este, cu drept cuvânt, unică, în analele tribunalelor. Acum 17 luni, un chelner şomer, J. Nicolson, a fost arestat şi condamnat la patru luni închisoare, pentru furt. Dupăce şi-a ispăşit pedeapsa, deţinutul ar fi trebuit să fie eliberat, dar dintr'o cauză, ce urmează să fie stabilită, dosarul său s'a rătăcit, iar directorul n'a semnat decretul, pe baza căruia

LUMEA MARE

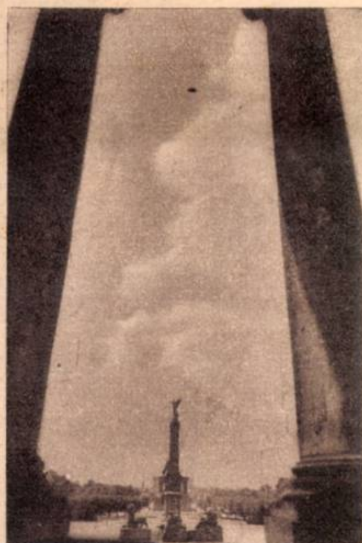
Nicolson urma să fie pus în libertate. Deținutul era prea timid, pentru a cere punerea lui în libertate, sau poate nu știa câtă vreme și-a petrecut în închisoare. Cert e că a trecut mai bine de un an de zile, până și-a cerut eliberarea. Bineînțeles că aceasta i-a fost aprobată imediat, dar chelnerul nu s'a putut bucura prea mult de ea, deoarece era o adevărată punere în libertate provizorie. Patru zile mai târziu, a fost din nou arestat, fiind invinuit de data aceasta, c'a mâncat pâinea statului vreme de 12 luni și că a stat prea mult timp în celula, unde nu era reținut de nici-o condamnare legală. A fost condamnat, prin urmare, pentru fraudă. Judecătorii vor trebui să decidă, de data aceasta, dacă condamnatul și-a ispășit noua sa pedeapsă, prin faptul că a stat peste termen în închisoare, sau va trebui să fie din nou închis, pentru a fi eliberat la vreme.

SHANGHAI

NIMIC nu este mai bizar, în China anului 1938, decât să constați cum se adaptează moravurilor strămoșești, technicei moderne. De mai multe secole există, în provincia She-Kiang, o industrie, având 300.000 lucrători. Fabrica aceasta nu produce decât obiecte de hârtie. Când moare un chinez, familia acestuia cumpără o casă de hârtie, care va fi arsă, în curtea templului, în decursul unei ceremonii solemne. Procesiunea aceasta îngăduie spiritului defunctului să aibă și pe lumea cealaltă o casă, întocmai cu aceea care a fost arsă, de familia sa, pentru el. De câteva luni încoace, industria aceasta lucrează neîntrerupt. Familiile, chiar și cele mai modeste ale Chinei, comandă o casă cu telefon de hârtie, cu post de radio tot de hârtie, și chiar cu motocicletă și automobil de hârtie, astfel ca defunctul să aibă parte, pe lumea cealaltă, de cel mai desăvârșit confort. De câteva săptămâni se fabrică și revolvere de hârtie, căci defunctul ar putea întâlni, pe lumea cealaltă, un japonez și atunci revolverul i-ar putea fi util.

BERLIN

IN anumite regiuni ale Germaniei, recolta este serios amenințată de păsări, care sunt mai numeroase anul acesta decât oricând. Nu încape îndoială că ele sunt în direct conflict cu planul de patru ani, lucru care atrage automat, după sine, pedeapsa cu moartea. Cu toate acestea, execuția nu se face de către călăul oficial, ci populația regiunilor amenințate a fost invitată, să execute vrăbiile prea îndrăznețe. Fiecare cetățean al celui de al III-lea Reich, trebuie să depuie, la poliție, cinci vrăbii ucise de el. Nu avem idee ce amendă se dă acelora, cari nu execută dispoziția autorităților, sau cari se dovedesc vânători nedibaci. Se pare însă că cetățenii și-au îndeplinit până acum, cum trebuie, îndatoririle.

D-l. ROMULUS CIOFLEC

a fost laureat, de Academia Română, cu premiul „Eliade Rădulescu", pentru romanul d-sale „Vârtejul".

MARILE SERBĂRI ALE SOKOLILOR

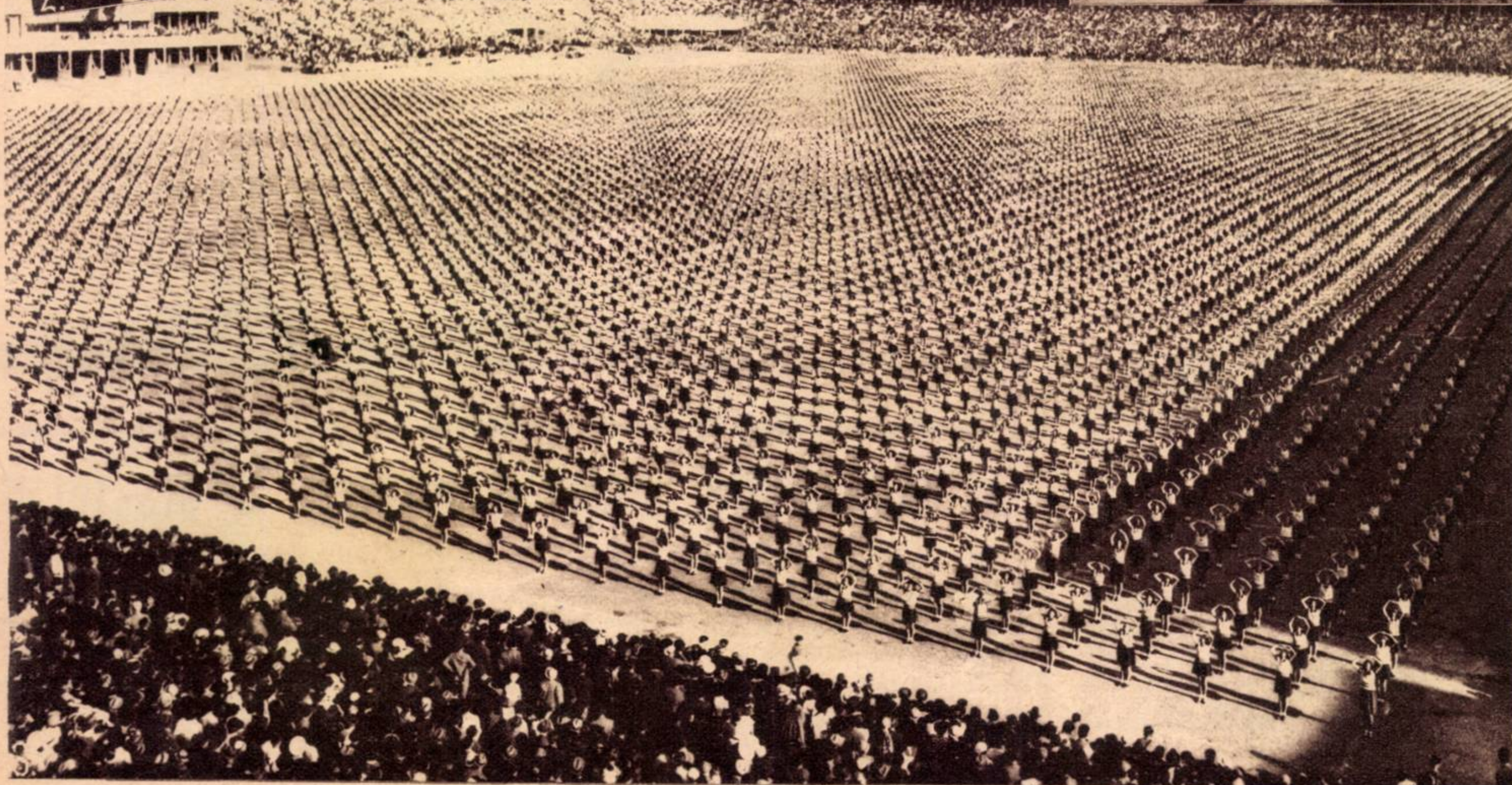
Duminică 19 Iunie a avut loc al X-lea congres al Sokolilor. Cu această ocazie s'au ţinut mari serbări sportive, ale căror fotografii le reproducem mai jos:

1. Un cortegiu al tineretului şcolar sokol, parcurgând străzile oraşului Praga.

2. In cadrul serbărilor, a fost inaugurată, în vechiul pavilion al expoziţiei, expoziţia Sokolilor din cadrul celui de al X-lea congres. In cursul ceremoniei a fost aprinsă o „flacără", care va arde tot timpul cât va dura „slet"-ul.

3. O producţie sportivă a tineretului şcolar sokol.

4. La Praga au avut loc la 12 Iunie, curse pentru premiul oferit de primarul oraşului Praga, Petr Zenkl.

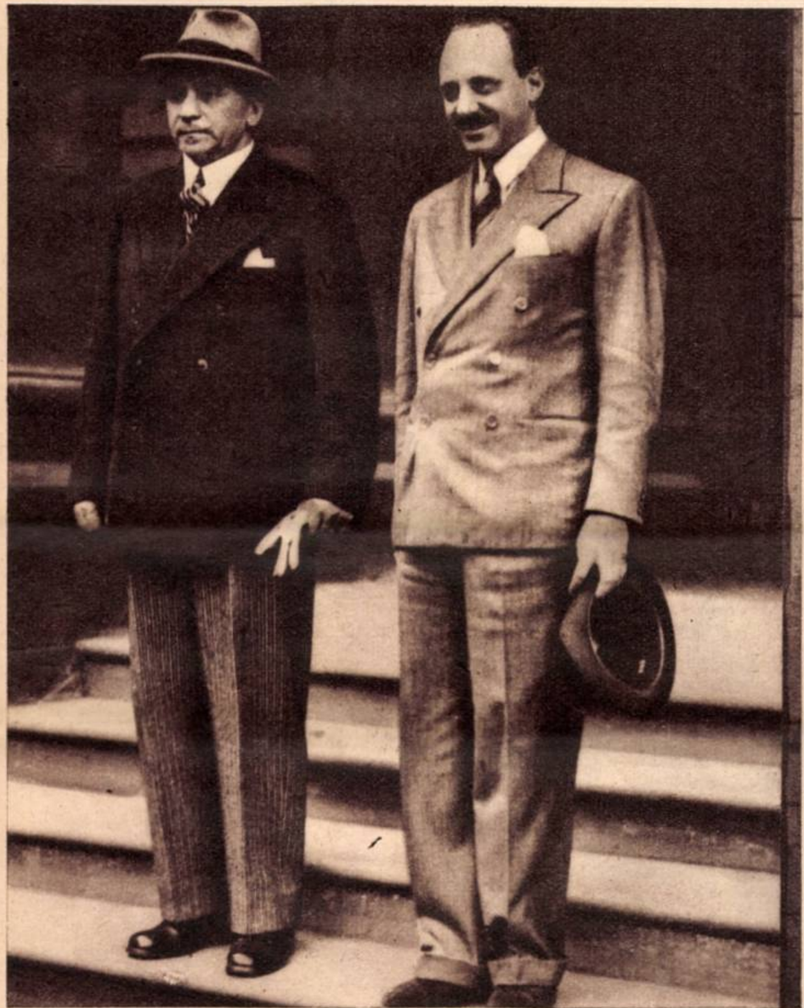
5. Un stand al expoziţiei Sokolilor.

6. Exerciţiile trupelor de geniu cehoslovace.

DOMNUL CONSILIER REGAL GEORGE TĂTĂRESCU, LA LONDRA

In ziua de 18 crt. a sosit la Londra, prin Gara Victoria, d-l George Tătărescu, fostul nostru prim ministru şi consilier regal. D-sa va avea aci importante intrevederi, politice şi economice.
In fotografiile noastre: d-l George Tătărescu (stânga) plecând pela Gara Victoria şi d-l George Tătărescu (stânga) părăsind Foreign Office-ul, după vizita pe care a făcut-o Vicontelui Halifax.

O MINĂ CARE ARDE DE 54 DE ANI!

La New Lexington USA, arde de 54 de ani, o mină. Prin tuneluri anume săpate s'a îndreptat incendiul, prin subterane, spre suprafaţă, unde a ajuns abia acum şi experţii susţin că e aproape să se stingă.
Fotografia noastră înfăţişează: Mr. A. J. Laverty, inspectorul general al companiei americane constituită pentru stingerea incendiului, la locul unde a isbucnit acum focul.

Luna festivă a cărții

Săptămâna trecută s'a inaugurat, în pavilionul special construit în Piața Senatului, tradiționala lună a cărții. Ca în toți anii, M. S. Regele Carol II, inițiatorul lunei cărții, a asistat la inaugurare, fiind întâmpinat de membrii guvernului și de scriitorii noștri. S'a rostit discursuri, în care s'a evidențiat importanța pe care o are pentru progresul general al cărții, această lună a cărții.

Fotografiile noastre înfățișează:
1. Fațada pavilionului cărții.
2. Suveranul își rostește cuvântarea.
3. D. prof. Rădulescu-Motru, președintele Academiei Române, rostindu-și discursul.
4. M. S. Regele, în fața standului „Scrisul Românesc". In stânga, d. Em. Tătărescu, directorul „Scrisului Românesc".

5. Suveranul primind explicații dela dl. prof. Gusti, la standul „Scriitorilor Militari

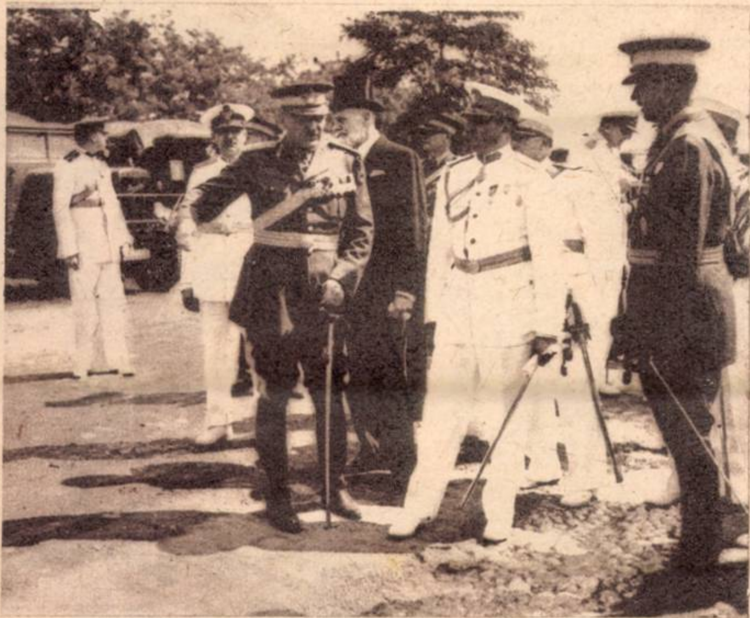

SOLEMNITATEA DELA REGIMENTUL DE GARDĂ „MIHAI VITEAZUL"

Cu ocazia împlinirii a opt ani dela ridicarea la rangul de regiment de gardă, a avut loc o frumoasă festivitate, la regimentul „Mihai Viteazul". In fotografia noastră, M. S. Regele Carol II rostindu-şi cuvântarea, la banchetul care a avut loc, cu acest prilej.

INAUGURAREA TERENULUI DE INSTRUCŢIE, DELA GHENCEA

Săptămâna trecută a avut loc inaugurarea terenului de instrucţie dela Ghencea. In fotografia noastră, capii autorităţilor militare, la inaugurare.

EXAMENUL PENTRU PILOTII AVIATORI, LA PLOEŞTI

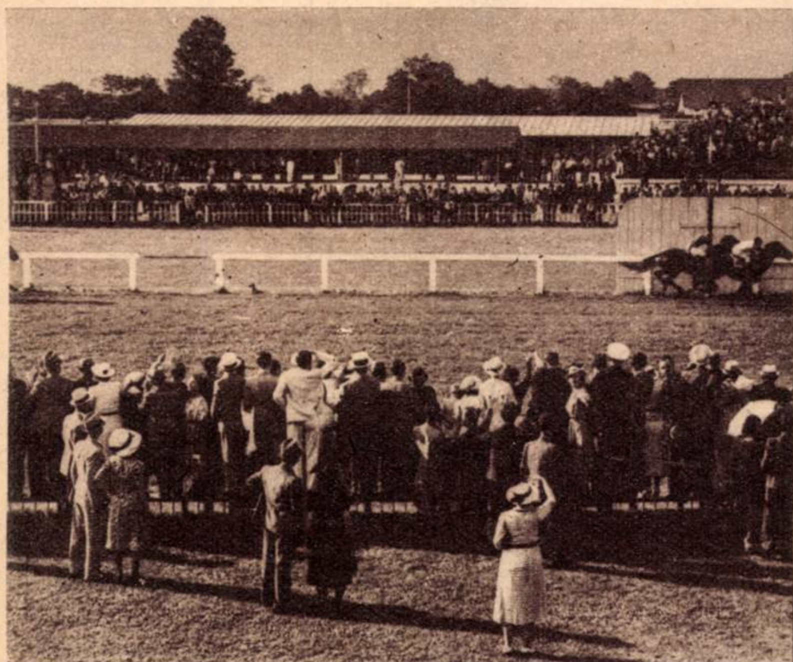
La Ploeşti a avut loc recent, examenul pentru brevetarea piloţilor aviatori ai Şcoalei de sbor a aeroclubului Prahova. In fotografie, d-l. ing. P. N. Bejan, preşedintele aeroclubului Prahova, membrii comisiunei examinatoare şi reprezentanţii autorităţilor.

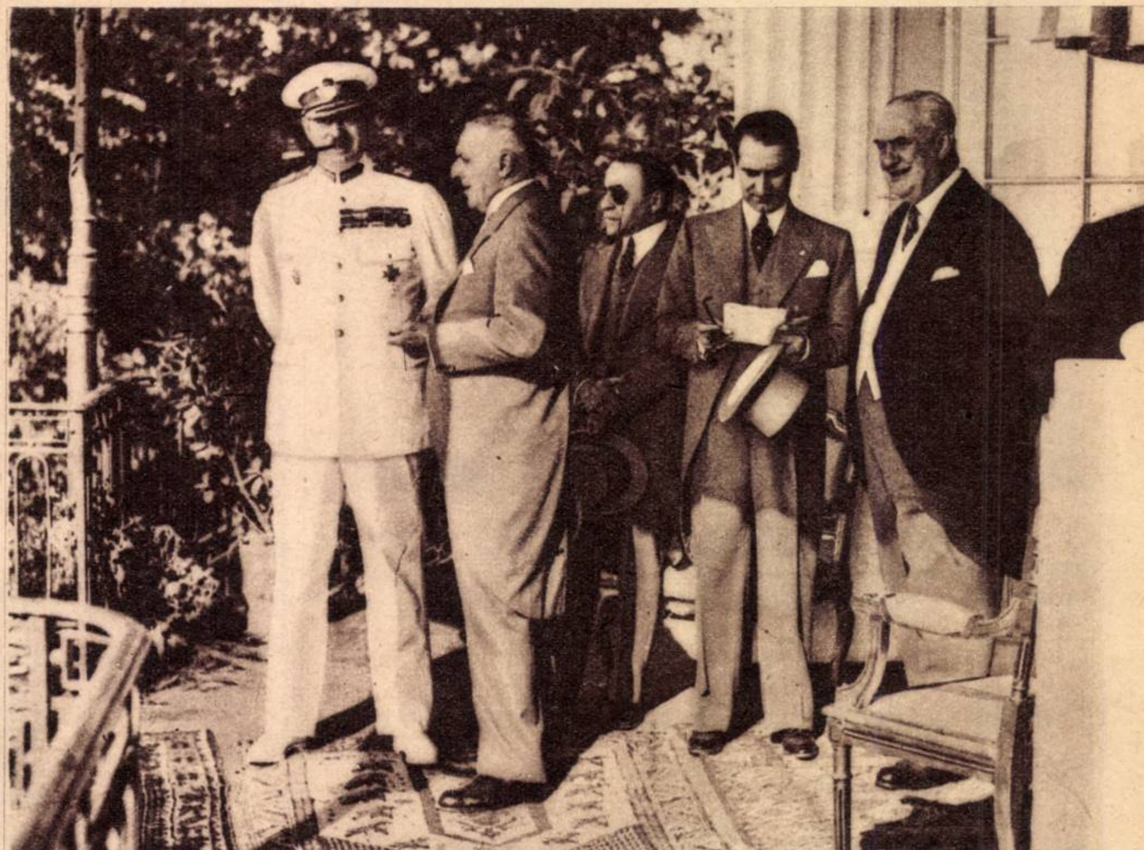
ULTIMA ORĂ IN FOTOGRAFII

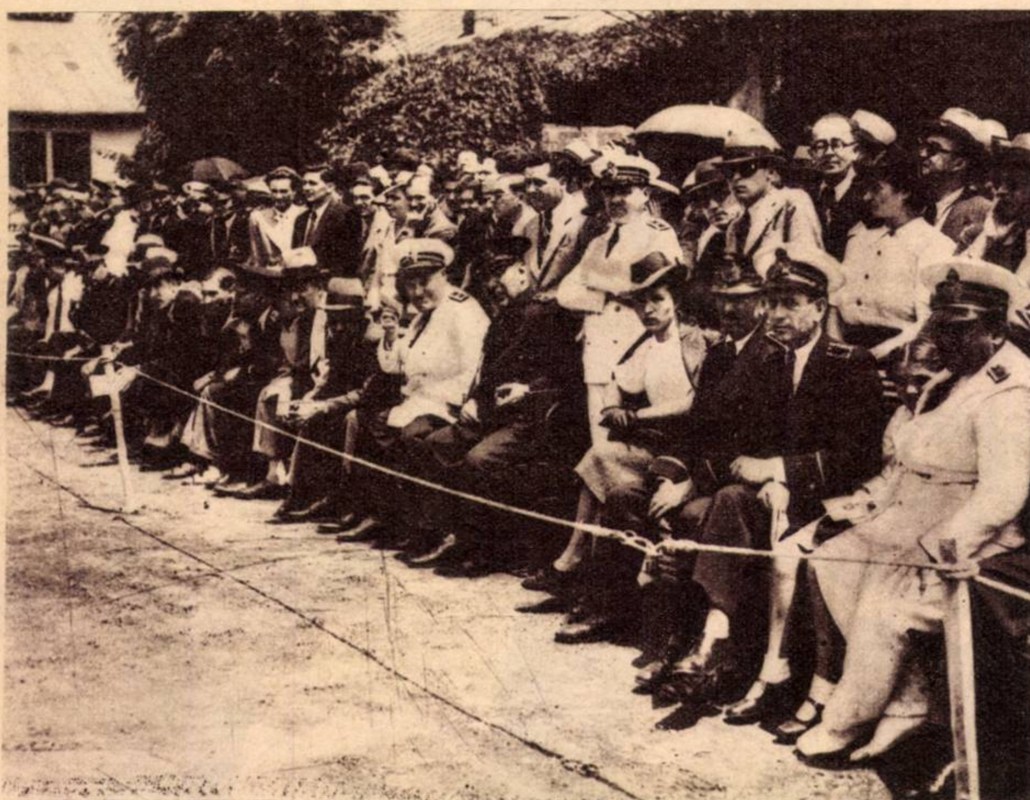
PREMIUL REGAL LA ALERGĂRILE DE CAI

Duminică, au avut loc, la Hipodrom, în prezența M. Sale Regelui, alergări pentru premiul regal.

In fotografiile noastre M. Sa Regele și asistența, în tribuna regală și sosirea în premiul regal.

Sâmbătă sau făcut demonstrații de apărare pasivă, de către postul central al pompierilor. In fotografiile pe care le reproducem, funcționarii Ministerului de Interne și cei ai Poliției asistând la demonstrații și ridicarea unui asfixiat.

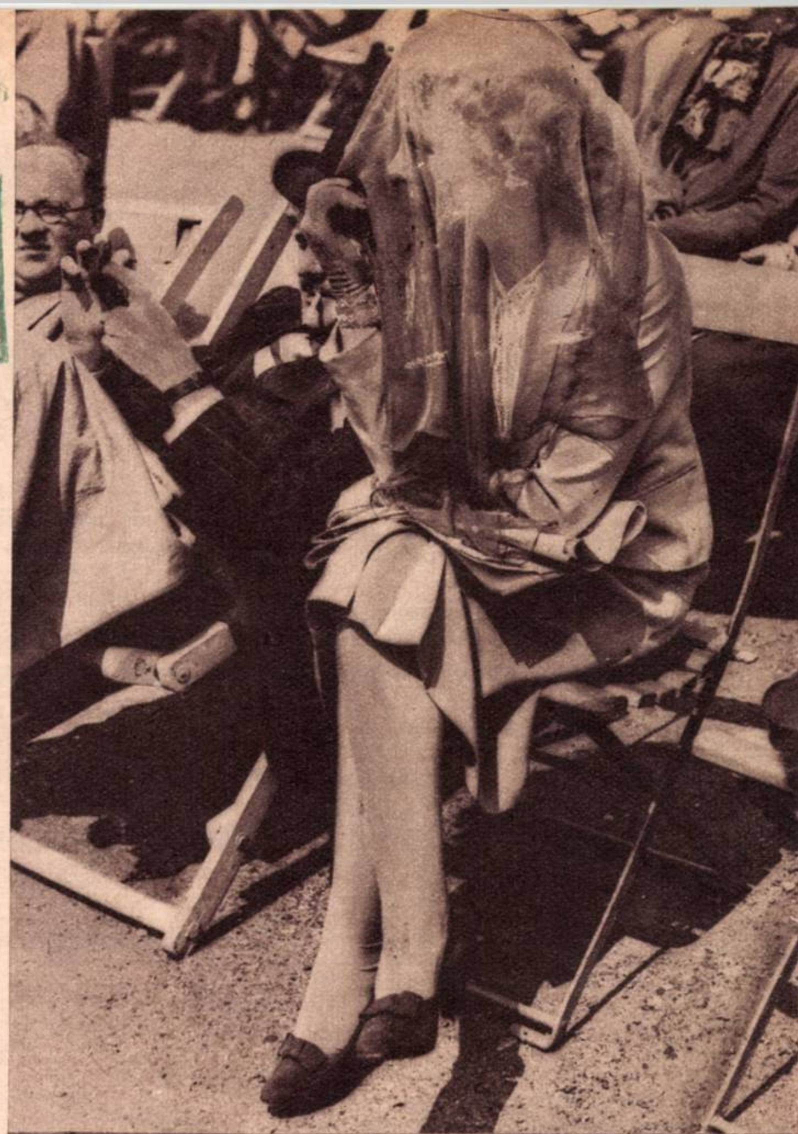

La sfârșitul săptămânii trecute s'a făcut sfințirea capelei regimentului 1 Grănicieri. In instantaneul nostru: P. S. S. Episcopul Partenie al armatei oficiază sfințirea Capelei.

Controlorii generali ai Statului au avut o audiență la I. P. S. Sa Patriarhul Miron Cristea, președintele Consiliului. Fotografia noastră a fost luată în timpul audienței.

PUTEREA DE SUSŢINERE A MĂRII MOARTE

Marea Moartă din Palestina este renumită, pentru marea cantitate de sare pe care o conţine apa ei. Din pricina acestei calităţi, oamenii nu se pot înneca, ci se pot menţine la suprafaţă, chiar fără să facă vreo mişcare de înnot. Fotografia noastră înfăţişează o doamnă, care nu ştie să înnoate, totuşi poate citi un ziar, plutind pe Marea Moartă.

CĂLDURA VEREI LANSEAZĂ O MODĂ NOUĂ, PENTRU DOAMNE, IN HYDE-PARK DIN LONDRA

O tânără doamnă în Hyde-Park din Londra, care se apără de razele calde ale soarelui, punând-şi şalul de voile, pe cap.

CEA MAI RECENTĂ NOUTATE AMERICANĂ: APARATUL DE MĂSURAT SĂRUTUL!

Institutul tehnologic din Chicago a lansat un aparat, cu ajutorul căruia se poate măsura „cât de simţit" este sărutul. Fiecare dintre cei doi parteneri ţine în mână un electrod, iar o scală indică „energia sărutului", în cifre dela 0 până la 120. La 90 sună un clopoţel! Fotografia noastră înfăţişează aparatul în funcţiune.

REGELE GEORGE AL VI-lea AL ANGLIEI

DESCINDE DINTR'O „PĂSTORIȚĂ FRANCEZĂ, DIN POITOU"

CUM se face că Regele George al VI-lea se trage dintr'o „păstoriță din Poitou" ? E un lucru foarte simplu, dar tot atât de complicat pe cât e și viața. Iată întreaga poveste, în câteva cuvinte.

La Poitou, Angoumois, Aunis și Saintange mai există și astăzi o familie nobilă, înrudită cu familiile Lusignan, Vivonne, Soubise, cu conții d'Angoulême și cu tot ce e mai distins, din nobilimea ținutului. E vorba de familia Desmiers. Familia Desmiers pur și simplu, căci n'au socotit că se cuvine să schimbe, cu numele vreunui domeniu, numele lor. Diferitele ramuri ale familiei se deosebiau cel mult între ele, prin locul de unde se trăgeau. Astfel exista familia Desmiers de Chenon, Desmiers d'Archiac, Desmiers d'Olbreuse și alții. La drept vorbind, niciunul dintre ei nu s'a ilustrat într'un mod deosebit, dar începând din secolul al X-lea, au fost totdeauna servitori supuși ai regilor Franței, fără însă a se despărți de colțul de pământ, unde-și aveau domeniul și casa.

In secolul al XVI-lea, ca mulți alți seniori din provinciile dela Vest, s'au convertit la protestantism. Au revenit însă la catolicism, cu Henric al IV-lea, excepție făcând numai ramura din Olbreuse, care a rămas credincioasă religiei reformate.

ELEONORA IN OLANDA

In castelul din Olbreuse, între Niort și la Rochelle s'a născut, în ziua de 3 Ianuarie 1639, Eleonora, fiica lui Alexandru Desmiers, cavaler, și al Jaquettei Poussar de Vandré. Eleonora și-a petrecut copilăria în castelul părintesc. La 15 ani, era o tânără fată desăvârșită, de o rară frumusețe, inteligentă, veselă, spirituală și care dansa fermecător. Ea a fost dusă în Olanda, în calitate de domnișoară de onoare, de niște vecini, buni prieteni ai familiei ei, prințul și prințesa de La Trémoille, seniori puternici din Poitou, hughenoți și ei și cari, decât să abjure, au preferat exilul.

ELEONORA DESMIERS E A ZECEA STRĂBUNICĂ A LUI GEORGE AL VI-LEA, PRIN FIICA SA SOFIA DOROTHEA

Eleonora Desmiers d'Olbreuse a întâlnit, în Olanda, pe bărbatul care avea să-i hotirască viața și anume pe George Wilhelm, duce de Brunswick.

Fără îndoială că în Germania existau și alți seniori mai puternici decât ducele de Brunswick, dar nu de origină tot atât de nobilă, căci aceștia descindeau din casa Guelfilor, care dăduse un număr mare de împărați. Din toate domeniile acestei familii, nu le mai rămăsese decât Hanovra și ducatul al cărui nume îl purtau.

Ducele George Wilhelm era un tânăr bine făcut, elegant, fără griji, pasionat de călătorii și plăceri și dispus să suporte orice influență, dacă ascendentul exercitat asupra lui nu era vădit. Fratele său mai mic, Ernest August îi semăna ca o picătură de apă cu alta, cu singura diferență că era mai cumpătat, mai hotărît și mult mai puțin generos din fire. Cei doi frați se iubiau foarte mult, dupăcum o dovedește următoarea stranie aventură.

ELEONORA DESMIERS d'OLBREUSE
(1637-1722)
Soția lui George-Wilhelm, duce de Brunswick-Luneburg

SOFIA DOROTHEA
Ducesă de Brunswick-Luneburg, soția lui George I, regele Angliei

GEORGE II, Regele Angliei
soția Wilhelmina-Charlotta markgraf d'Ansbach

SOFIA DOROTHEA
Prințesă de Marea Britanie soția lui Frederic Wilhelm I, Regele Prusiei

FREDERIC-LOUIS
Prinț de Galles
soția Augusta, ducesă de Saxa-Coburg

LOUISA
Prințesă de Marea Britanie
soția lui Frederic V, regele Danemarcei

MARY
Prințesă de Marea Britanie
soția lui Frederic II, landgraf de Hesse-Cassel

ANA
Prințesă de Marea Britanie
soția lui Wilhelm V, prinț de Nassau-Orange

SOFIA DOROTHEA
Prințesă de Prusia
soția lui Wilhelm, markgraf de Brandenburg-Schwede

GEORGE III
Regele Angliei
soția Sofia - Charlotte, Ducesă de Meklenburg-Sterlitz

LOUISA
Prințesă de Danemarca, soția lui Carol, landgraf de Hessa-Cassel

CAROL
landgraf de Hessa-Cassel, soția Louisa Principesă de Danemarca

FREDERIC III
landgraf de Hessa-Cassel, soția Charlotte, prințesă de Nassau-Usingen

CHARLOTTE
Prințesă de Nassau-Orange, soția lui Carol-Frederic, prinț de Nassau-Weilburg

FREDERICA
markgraf de Brandeburg-Schwedt, soția lui Frederic Duce de Würtemberg

EDUARD
Duce de Kent, soția Victoria, ducesă de Saxa-Coburg - Saxefeld

ADOLF
duce de Cambridge soția Augusta, landgraf de Hessa-Cassel

LUISA CARLOTTA
laudgraf de Hessa-Cassel, soția lui Wilhelm, duce de Holstein - Glücksburg - Beck

WILHELM
landgraf de Hessa-Cassel soția Charlotta, prințesă de Danemarca

AUGUSTA
landgraf de Hessa-Cassel, soția lui Adolf, duce de Cambridge

HENRIETTA
prințesă de Nassau-Weilburg, soția lui Louis-Frederic, duce de Würtemberg

LOUIS-FREDERIC
Duce de Würtemberg, soția Henrietta, prințesă de Nassau-Weilburge

VICTORIA
regină a Angliei, soția lui Albert-Eduard, duce de Saxa-Coburg

CRISTIAN IX
rege al Danemarcei soția Louisa, landgraf de Hessa-Cassel

LOUISA
landgraf de Hessa-Cassel, soția lui Cristian IX, regele Danemarcei

WILHELM
duce de Würtemberg, soția contesa Claudine de Rhédey

EDUARD VII
Regele Angliei, soția Alexandra, Prințesă de Danemarca

ALEXANDRA
Prințesă de Danemarca, soția lui Eduard VII regele Angliei

MARY
Prințesă de Marea Britanie, soția lui Francisc, duce de Teck

FRANCISC
duce de Teck
soția Mary, Prințesă de Marea Britanie

GEORGE V
Regele Angliei, soția Mary, Prințesă de Teck

MARY
Prințesă de Teck
soția lui George V Regele Angliei

GEORGE VI

O CĂSĂTORIE DE CONȘTIINȚĂ

Pasionat de plăceri și călătorii, dupăcum am spus, George Wilhelm făcea impresia că este predestinat să rămâie un celibatar îndărjit. Cu toate acestea, din rațiuni de stat, s'a logodit cu o tânără prințesă, numită Sofia, fiica Electorului Palatin, din familia Stuarzilor, după mamă, care era o fiică a Regelui Jack I al Angliei. Inspăimântat însă de perspectiva căsătoriei și petrecând foarte bine la Veneția, s'a hotărît să strice logodna și-l convinse pe fratele său, Ernest August să se căsătorească în locul său cu Sofia, în schimbul unei rente considerabile și cu făgăduiala de a-i lăsa lui, sau urmașilor săi, moștenirea. Ernest August primi, cu atât mai bucuros, cu cât Sofia era încântătoare, încât la întoarcerea sa, George Wilhelm se îndrăgosti de ea. Era însă prea târziu, căci căsătoria avusese loc. Spre a-și schimba gândurile, ducele a plecat în Olanda, unde o întâlni pe frumoasa Eleonora.

El se îndrăgosti imediat de ea, însă fata îi rezistă multă vreme. In cele din urmă a determinat-o să încheie cu dânsul *„o căsătorie de conștiință"*, consacrată printr'un act, prin care el se angaja,

pe cuvânt de onoare, să-i rămâie credincios toată viața. Ernest August și Sofia au semnat pe acelaș act, garantând fidelitatea fratelui și cumnatului lor.
Uniunea aceasta curioasă a durat vreme de trei ani de zile, până în ziua în care Eleonora a născut o fiică, pe Sofia Dorothea, iar ducele transformă făgăduința sa de conștiință, într'o căsnicie normală.
Se'nțelege dela sine că această căsătorie era departe de a fi pe placul lui Ernest August și al Sofiei. Pensiunea pe care i-o dădea ducele, a fost considerabil redusă. Se mai punea însă o chestie mai gravă și anume, aceea a moștenirii.
Ernest August, inainte de a-și da consimțimântul la căsătoria, îi ceruse lui George Wilhelm să-și reînoiască făgăduința, precizând că nici fiica pe care o avea și nici copiii pe cari ar mai fi putut să-i aibă, nu vor avea vreun drept, asupra ducatului. George Wilhelm a făgăduit tot ce i s'a cerut, dar începând din acel moment, raporturile dintre cei doi frați n'au mai avut cordialitatea de altădată. Sofia, care o tolerase pe Eleonora atâta vreme cât fusese numai o metresă — chiar și o metresă de conștiință — începu s'o urască din clipa în care avea un rang egal cu al ei.

TRISTUL DESTIN AL SOFIEI DOROTHEA

Intre timp, Sofia Dorothea, fiica Eleonorei, creștea și făgăduia să fie tot atât de inteligentă, frumoasă și grațioasă ca și mama ei. Cum era, în afară de aceasta, una dintre cele mai bogate moștenitoare din Germania, i se oferiau partide, lucru care turbura profund pe Ernest August și pe soția sa. Deaceea s'au bucurat când George Wilhelm a hotărât s'o căsătorească pe Sofia Dorothea, cu fiul lor mai mare, prințul *George*. Era singurul mijloc de a ieși din impas. S'au făcut însă că nu sunt de acord, numai spre a obține avantagii mai mari, declarând că le e penibil ca fiul lor să se căsătorească cu un copil legitimat. *„E un lucru greu de înghițit*, spunea prințesa Sofia — *dar dacă va fi aurit cu o sută de mii de galbeni pe an, am putea să închidem ochii, luând-o.*
Căsătoria a fost hotărîtă, ambele părți străduindu-se să se arate cât mai satisfăcute. Cei ce se bucurau sincer erau numai cei doi frați, care-și vedeau astfel asigurată unitatea casei lor. *Eleonora* ar fi voit însă să-și căsătorească fiica cu un senior francez, contele de Soissons, decât s-o vadă devenind nora acelei Sofia, care o ura atât de mult. De partea ei Sofia, orgolioasă ca orice fiică a casei Stuart, înghițea, cu mare greutate, pilula aurită, oferită de Eleonora.
Tinerii soți erau cu totul nepotriviți. Ea era o ființă grațioasă și veselă, el o fire brutală, fantastică, tăcută, neiubind decât vânătoarea și femeile, și învățat de mama lui, s'o disprețuiască pe acea Sofia Dorothea, cu care a trebuit acum să se căsătorească, din rațiuni politice. Căsătoria nu i-a schimbat nici obiceiurile, și nici sentimentele. Soția sa i-a născut doi copii și când și-a asigurat descendența, o părăsi, pentru contesa de Platten, a cărei mamă fusese metresa tatălui său. Intre un soț, care n'o iubia și o soacră care o ura, fiind nevoită s'o suporte și pe contesa de Platten, care fără îndoială că n'o suferia, viața Sofiei Dorothea nu prea a fost veselă. Viața ei a inspirat pe numeroși poeți, dintre cari Pierre Benoit i-a romanțat, cel mai frumos, existența.

APARE KOENIGSMARK

Trecuseră vreo zece ani de când se căsătorise cu prințul George, când a apărut la curte un om seducător, făcând parte din una dintre cele mai bune familii germane, anume contele Filip de Koenigsmark. Era tânăr, frumos și după ce străbătuse Europa, având nenumărate aventuri a eșuat la Hanovra, în calitate de colonel de gardă. Sofia Dorothea îl cunoștea de mult. Se jucaseră împreună, când erau copii și revăzând-o, s'a îndrăgostit de ea. Vreme de vreo doi ani a fost cavalerul ei devotat, iar tânăra femee n'a rămas nesimțitoare, față de atențiile unui prieten, care pusese capăt monotoniei vieții ei.
Odată mai mult, istoria aceasta e plină de întuneric. Documentele care ne-au rămas nu ne pomenesc, în legătură cu cei doi, decât de o prietenie amoroasă. Acelaș mister învăluie scena dramatică petrecută în palat, în noaptea de 1 Iulie 1694. Koenigsmark venise în acea seară, ca s'o viziteze pe Sofia Dorothea. De data aceasta, vizita s'a prelungit mai mult ca de obiceiu, fiind de altfel și ultima. De atunci, nimeni nu l-a mai revăzut pe frumosul Filip de Koenigsmark. A fost ucis în palat, în momentul în care ieșea din odaia Sofiei Dorothea, iar trupul său a fost aruncat într'o groapă plină cu var nestins.
Soțul Sofiei Dorothea se afla în acel moment la Berlin. Să fi dat el oare ordinul ca Koenigsmark să fie asasinat? Sau contesa de Platten? Ipoteza aceasta e mai probabilă, căci Koenigsmark plăcea contesei însă el își bătea joc de ea. Afacerea a fost cercetată. Ancheta n'a dat nici un rezultat, neputându-se dovedi infidelitatea prințesei, iar judecătorii n'au recunoscut decât că ea s'a exprimat în nenumărate rânduri, c'ar vrea să se despartă de brutalul ei soț, să fugă dela curte, împreună cu Koenigsmark — acest ultim amănunt este adăogat de romancieri. Tribunalul a pronunțat, în cele din urmă, separația soților, interzicând Sofiei Dorothea să contracteze o nouă căsătorie. După aceea, a fost expediată la capătul celălalt al ducatului, în micul castel Ahlden, unde a rămas până la moartea ei, survenită după 32 ani.

STRĂBUNA LUI GEORGE AL VI-lea

Se înțelege durerea mamei ei, sărmana Eleonora. Singura ei bucurie era să-și viziteze fiica, la Ahlden. In răstimpul acestor scurte vizite, nu făceau decât să plângă. George Wilhelm, care pe vremuri fusese atât de iubitor față da soția și de fiica sa, o părăsise acum pe aceasta cu totul. Dorința de-a menținea unitatea ducatului, cu orice preț, l-a făcut să-și distrugă orice sentiment patern. Cât despre George, el avea o ură atât de adâncă pentru fosta sa soție, încât nu i-a îngăduit niciodată să-și vadă copiii.
Un lucru și mai surprinzător...
Douăzeci de ani după tragedia lui Koenigsmark, George a devenit Regele Angliei și aceasta numai fiindcă era coborîtor din Stuarzi, după mama sa. De fapt, existau pe lume și alți Stuarzi, cari aveau drepturi mai bine justificate. Avea însă asupra lor un imens avantagiu și anume că era protestant, iar parlamentul hotărîse că numai un prinț protestant s'ar putea urca pe tronul Angliei.
Fiul lui George și al Sofiei Dorothea s'a urcat și el pe tron, sub numele George al II-lea. Prin el, sângele micuței *„păstorițe din Poitou"*, cum era numită, în batjocură, Eleanora, la curtea din Brunswick, curge în vinele lui George al VI-lea.
Cât despre fiica Sofiei Dorothea, aceasta s'a căsătorit cu Electorul de Brandenburg, care a devenit, mai târziu, primul rege al Prusiei. Fiul ei a fost Frederic cel Mare. Gândindu-ne la geniul sprinten și atât de puțin germanic al acestui Frederic al II-lea, se poate spune că sângele celor din Poitou a avut o influență hotărîtoare.
Străbuna lui George al II-lea, regele Angliei și al lui Frederic al II-lea, regele Prusiei, Eleonora Desmiers d'Olbreuse, poate fi numită, cu drept cuvânt, bunica suveranilor Europei.
In timp ce scriem aceste rânduri, ne gândim că odată cu sărbătorirea Regelui și Reginei Angliei la Paris, într'un mic castel, verii lor, conții de Charonte, se vor gândi și ei la străbuna lor comună, al cărei portret atârnă în salonul locuinței.

ORIENTU[L]
IN
DOBROG[EA]
NOASTR[Ă]

1.

2.

3.

1. Apus de soare.

2. Intr'o gospodărie musulmană.

3. In fața dughenii de opinci.

4. Copii din Cadrilater.

5. La fântână.

4.

6.

DACĂ din punct de vedere geografic și istoric paate fi discuție unde trebuie plasată România: între statele Europei Centrale, — cum o situiază civilizația mai înaintată, căile de comunicație și legăturile cu Occidentul — sau între statele balcanice, — cum ar fi voit unele interese politice, — este neîndoios că Dobrogea trebuie socotită ca un ținut deosebit, în care influența orien-

UL

EA

RĂ

6. Așteptând pe potcovar.

7. In bătătură.

8. Macedoneni în călătorie.

9. Cafenea în Bazargic

10. Doi prieteni.

rală mai puternică se manifestează și astăzi.

In special Cadrilaterul, cu colonizările sale de musulmani, cu populația venită din Macedonia, cu portul și cu tradițiile atât de deosebite de ale restului poporului, prezintă un aspect pitoresc neasemuit.

Reporterul nostru fotograf a prins scene și atitudini, care ne transpun într'o lume puțin cunoscută celor din stânga Dunării.

(Foto E. Grosaru)

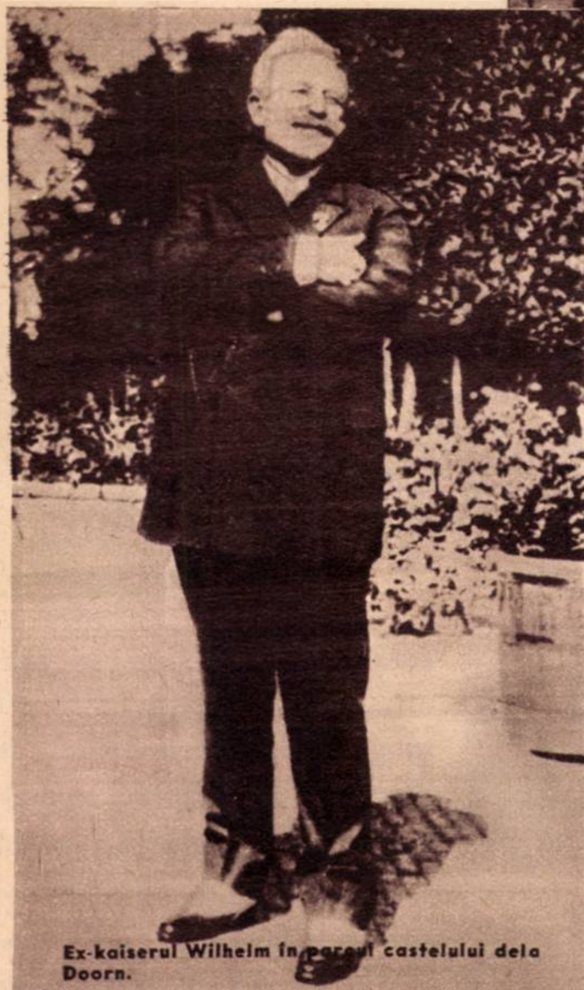
Acum 10 ani

UN COLONEL AMERICAN A PUS LA CALE RAPIREA FOSTULUI KAISER WILHELM II... DAR N'A REUŞIT!

INTÂMPLAREA pe care o povestim în rândurile de mai jos e reală şi s'a petrecut acum aproape douăzeci de ani. In tot acest răstimp protagoniştilor ei li s'a impus tăcerea cea mai riguroasă. Cazul datează din 1919; astăzi suntem în 1938.., deci se poate vorbi... De fapt, cel dintâi care a vorbit a fost ziaristul american T. H. Alexander, căruia peripeţiile acestei aventuri de necrezut i-au fost destăinuite de către un oarecare X, originar din Tennessee; în cursul războiului făcuse parte din al 114-lea regiment de artilerie, repartizat pe frontul francez, la graniţele Luxemburgului.

PSIHOLOGIA MULŢIMII

Acesta împreună, cu alţi şase inşi alcătuiau un mic grup care, condus de colonelul Luke Lea a conceput în primăvara anului 1919, planul fantastic de a răpi pe fostul Kaiser Wilhelm II. Pentru a înţelege motivele acestui plan don-chişotesc trebue să reamintim, în treacăt, starea de spirit ce domnia, la sfârşitul războiului. In America, vreme de săptămâni şi luni se dusese o propagandă violentă, înteţită zi de zi şi întemeiată pe această lozincă: *„Vrem pedepsirea Kaiserului!"*; şi contra responsabilităţii personale a lui Wilhelm II se năpustiseră toţi oamenii politici ai Inţelegerii, în frunte cu preşedintele Wilson, zugrăvind în culori sumbre vina împăratului, care-şi târîse poporul în război, împotriva voinţii acestui popor, etc. Nimic mai firesc deci ca o mână de oameni, înzestraţi cu puţină imaginaţie, să conceapă ideia de a captura personajul atât de urât şi a-l duce la Paris, unde urma să-şi primească pedeapsa meritată.

Ex-kaiserul Wilhelm în parcul castelului dela Doorn.

Colonelul Lea şi cei şapte oameni ai săi, plecară în ziua de 31 Decemprie 1918, în două automobile militare, îndreptându-se spre Liège. Ajunşi acolo, ei trebuiră să constate că nu puteau obţine paşapoartele pentru Olanda (unde ex-Kaiserul se refugiase după armistiţiu) decât după o săptămână sau două.

IN MISIUNE PSEUDO-OFICIALĂ

Colonelul Lea, care în patrie deţinuse câteva slujbe publice şi fusese chiar senator, îşi aminti că într'o vreme, cunoscuse la Washington, pe senatorul Brand Whitloc, actualul ambasador al Statelor Unite la Bruxeles, astfel că hotărî să se adreseze lui, spre a căpăta paşaport pentru sine şi pentru cei şapte însoţitori.

Ambasadorul îl sfătui să ceară aceste paşapoarte pentru cetăţeni americani, cari doreau să călătorească în Olanda, pentru afaceri personale, dar în uniforme. Din parte-i, colonelul Lea, fiind proprietar a două ziare din Nashville, adăugi că avea de gând să întreprindă în Olanda o anchetă ziaristică, cu caracter particular.

In ciuda acestor declaraţiuni, paşapoartele au fost eliberate ca şi cum era vorba despre o misiune oficială şi colonelul Lea fu trecut, în documente, cu calitatea de senator al Statelor Unite.

E drept că Lea fusese senator, dar în alegerile efectuate, cu doi ani înainte, el îşi pierduse scaunul din Parlament. Totuşi amănuntul acesta n'a împiedecat ca şeful grupului şi oamenii săi să intre în Olanda, investiţi cu un fel de misiune, confirmată apoi şi de legaţiunea olandeză, într'un permis de liberă trecere prin care autorităţile vamale şi poliţieneşti din Ţările-de-Jos erau rugate să dea toate înlesnirile îngăduite de regulamente *„onorabilului senator colonel Luke Lea şi suitei sale, trimişi în misiune oficială, de către guvernul Statelor Unite. Aceşti călători intră în Olanda în două automobile şi vor ieşi tot astfel"*.

De acum drumul este deschis. In ziua de 5 Ianuarie 1919, grupul celor opt părăsia oraşul Bruxeles şi trecea frontiera olandeză, la orele şeapte, dimineaţa; iar seara, după 8, se prezintau la castelul din Doorn.

LA CASTELUL DIN DOORN

Bătură în poarte şi colonelul Luke ceru santinelei care se înfăţişă să fie condus la ofiţerul de gardă. Sentinela introduse pe cei opt inşi în uniformă într'o bibliotecă, unde ardea un foc vesel. După câteva minute intră un tânăr, care părea foarte agitat: era contele Bentrick, fiul proprietarului castelului. Acesta întrebă pe vizitatori ce anume doriau.

— *Nu pot să divulg motivul vizitei noastre, decât împăratului în persoană* — răspunse colonelul Lea.

Contele se retrasă într'o cameră vecină unde cei opt americani îl auziră vorbind în şoaptă,

In 1917.

Ex-kaizerul şi soţia sa în staţiunea balneară Zandvoort, în ziua când a împlinit 75 ani.

cu cineva căruia îi spunea *„Majestatea Voastră"* şi care răspundea într'o nemţească aspră, aproape răguşit. Apoi auziră pe conte telefonând, în limba olandeză. In sfârşit, acesta veni din nou la ei spre a le spune că împăratul refuză să-i primească, dacă nu explicau limpede motivul vizitei lor. Colonelul Lea răspunse că nu va vorbi decât înaintea lui Wilhelm II, în persoană, şi scoase afară faimosul document olandez de liberă-trecere, care produse asupra contelui o impresie profundă.

— *Atunci dv. aţi venit aci în misiune oficială pe contul guvernului american?* — întrebă el.

— *Nicidecum!* — răspunse colonelul. *Noi ne aflăm aci spre a întreprinde o anchetă ziaristică, aşa cum de altfel am declarat şi la Bruxelles, în cererea de eliberare a paşapoartelor.*

Atunci contele se retrase cu primarul oraşului vecin, Amerongen, (care între timp sosise la castel) şi avu o altă convorbire de o jumătate de oră, cu fostul Kaiser. Apoi se întoarseră, spunând că Majestatea Sa consimţia să-i primească numai dacă-şi dădeau cuvântul de onoare că reprezintau pe preşedintele Wilson, sau cel puţin pe generalul Pershing.

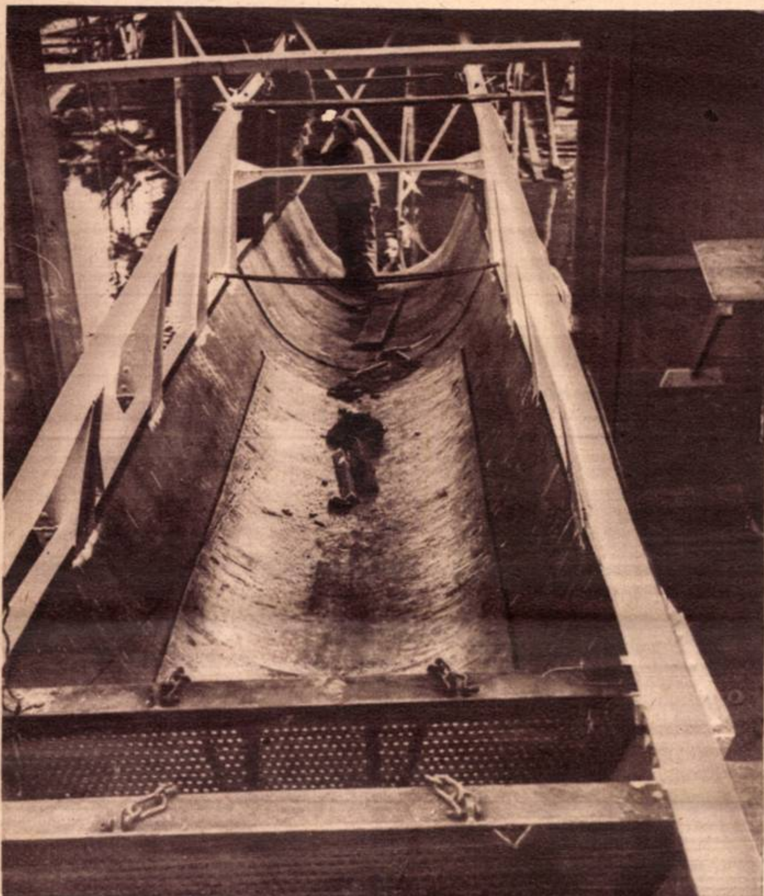

O SINGURĂ AMINTIRE

Această asigurare n'a fost dată şi discuţia continuă încă vreme îndelungată. Că ea avea un caracter de tărăgănire nici nu mai încăpea îndoială şi americanii nu întârziară să-şi dea seama. Intr'adevăr,

apropiindu-se de o fereastră ei văzură că, în curte se adunase o escortă înarmată și la lumina unui proiector, desluşiră câteva mitraliere, pe zidurile castelului.
Nu le mai rămânea decât să se retragă. Ceeace colonelul Lea și oamenii săi făcură, fără a fi fost stingeriți. La vreo două ore după aceea, ei se înapoiau pe teritoriul belgian, neducând ca amintire a aventurii lor decât o scrumieră din lemn sculptat, în care se vede un polițist, îmbrăcat în uniforma cu inițialele imperiale și fumând din pipă.
Aflând cele petrecute, autoritățile americane se gândiră la început să trimită pe cei opt inși în fața Curții marțiale, pentru violarea neutralității Olandei, vizită într'o țară străină, fără autorizație, folosire nepermisă de automobile militare și furtul unei scrumiere, din biblioteca particulară a Kaiserului; dar apoi renunțară și chestiunea fu îngropată, în tăcerea cea mai strictă.
Dar, deunăzi, precum am spus, ea a fost ruptă și astfel s'a aflat că acum nouăsprezece ani, un colonel american, cu șapte subalterni, a conceput și, în parte, realizat planul de a răpi pe Wilhelm II și a-l aduce la Paris, în apartamentele Președintelui Wilson. Doi dintre cei opt protagoniști ai expediției au murit; șeful lor, colonel Lea, implicat într'o afacere de bancrută frauduloasă, zace astăzi în închisoare; iar ceilalți cinci sunt capi de familie și duc o existență pașnică, burgheză...

G. R.

SE CAUTĂ AUR IN VALOARE DE O SUTĂ DE MILIOANE LIRE STERLINE!

Cea mai mare instalație de dragaj din lume a fost așezată spre a scoate la suprafață, imensa încărcătură de aur a vasului LUTINE, care, în urmă cu 138 ani parcurgea drumul spre Hamburg, și a eșuat, la gura lacului Zuider, lângă insula Schelling. S'au făcut numeroase încercări de scoatere a acestei cantități de aur, singura expediție reușită a fost însă în anul 1902, când s'a scos la suprafață aur, în valoare de o sută de mii de lire sterline.
Fotografia noastră înfățișează: aurul amestecat cu nămol și nisip, este îndreptat — după scoaterea depe fundul mării — pe canaluri mari, unde este curățat, cu ajutorul unor site (primul plan).

Iată în fotografia noastră o mică vizitatoare a grădinii zoologice din Londra, care s'a decis să facă o plimbare, pe o cămilă. Desigur că paznicul urmărește atent mica escapadă.

FORMA CAPULUI ŞI CARACTERUL

Dimensiunile şi conturul capului sunt o indicaţie precisă a firii individului. Aveţi aci explicate patru tipuri de capete. Se află oare şi al dvs. printre ele?

de Dr. RIGHT

CUM d-ta, om de ştiinţă, îmi vii cu o asemenea afirmaţie, că-mi poţi descifra caracterul, după forma capului! Mă uimeşti, doctore! Aşa vorbia, deunăzi, un pacient, în cabinetul meu. I se părea, se explică el, extraordinar, ca un medic, care de obiceiu, suspectează tot ce nu poate fi dovedit ştiinţificeşte, să sprijine una din acele teorii ce frizează frenologia, sau diferite alte „ştiinţe populare", privite, în genere, cu atâta dispreţ, de către lumea medicală.

Dar orice s'ar spune, vă pot asigura, bazându-mă atât pe propriile-mi experienţe cât şi pe studiile duse cu intensitate de ani de zile, de către câţiva colegi ai mei, *că forma şi dimensiunea capului este index ştiinţific al caracterului.* Deaceea vă voiu da şi eu aici patru tipuri de capete (într'o clasificaţie completă numărul lor este cu mult mai mare) cu firea pe care o indică fiecare.

* * *

Cap îngust. Dacă aveţi capul îngust, în secţiunea de deasupra urechilor, aceasta înseamnă că sunteţi blând, delicat, plin de tact şi politicos. Majoritatea celor cari vă cunosc spun că sunteţi o persoană încântătoare. *Partea slabă, în structura firii dvs, este neglijenţa, mai cu seamă în ceeace priveşte banii.*

Ocupaţiile care vă convin mai mult sunt acelea care reclamă idealism şi răbdare, o carieră ştiinţifică, profesorală sau teologică, după înclinaţie. Dar obicinuiţi-vă cu economia şi feriţi-vă de încurcături băneşti. Nu daţi şi nu luaţi bani cu împrumut, fiindcă nu aveţi cap pentru speculaţiunile financiare! Cultivaţi prietenia celor cari posedă „simţul banului", pentrucă din relaţiile cu ei vă veţi obicinui a fi mai prudent.

* * *

Un cap lat în partea de deasupra urechilor denotă energie, spirit agresiv şi mai spune că sunteţi omul banului. Cel mai mare defect al dvs. este tendinţa de a argumenta prea mult şi de a domina în societate. *Veţi izbuti într'o carieră care cere simţ comercial, forţă şi neîndurare.*

Politica, negustoria, ingineria, acestea ar fi activităţile care v'ar conveni în deosebi. In societate veţi face bine să evitaţi persoanele care vă seamănă, în afară numai de cazul că sunteţi bine pregătiţi, pentru discuţie. Dacă vreţi să fiţi simpatizaţi de semenii dvs., trebue să învăţaţi a vă stăpâni, purtându-vă cu tact şi înţelegere, faţă de cei cari vă înconjură.

* * *

Dacă aveţi un cap, care prezintă o tendinţă de rotunjire, atât în partea dinainte, cât şi în cea dindărăt, sunteţi optimist, aveţi un spirit speculativ şi plin de resurse. Punctele dvs. slabe sunt impulsivitatea, neastâmpărul şi gustul jocurilor de noroc. Vă convin în special activităţile care implică riscul, aventura şi elementul şansă. Aţi putea deveni un excelent gazetar. Mulţi dintre atleţii de primă clasă se recrutează din această categorie, a capetelor rotunde. Vă sfătuim însă să vă înfrânaţi puţin instinctul speculei.

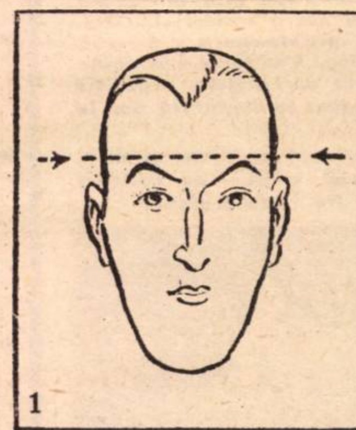
Luaţi informaţiuni, mai înainte de a juca şi evitaţi mizele prea mari.

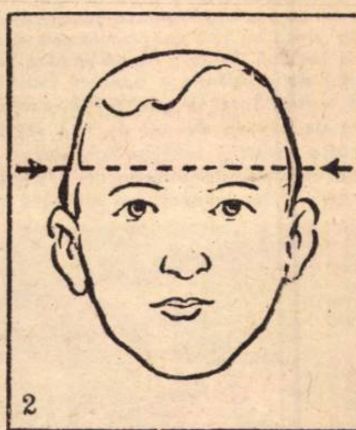
Asociaţi-vă cu persoane mai prudente decât dvs., dar feriţi-vă de indivizii prea prudenţi.

* * *

Dacă măsurat dela frunte — din dreptul sprâncenelor spre spate *capul dvs. este lung,* aceasta denotă o fire prietenoasă, spirit larg, care ştie să vadă departe şi capabil de concentrare. Prietenii vă consideră un visător, un idealist. Partea dvs. slabă stă în aceea că vă risipiţi vremea, energia şi simpatiile, asupra unor persoane care se folosesc de dvs., la realizarea scopurilor lor. Aţi putea avea un succes extraordinar în activităţile care cer personalitate şi viziune; v'ar conveni teatrul, muzica, literatura sau artele frumoase.

Societatea trebue să v'o căutaţi printre persoane de aceiaşi fire ca şi dvs. Trăiţi cât mai mult în societate, pentrucă aşa cum sunteţi înzestraţi, puteţi deveni admirabil cunoscător de oameni.

1) Cap îngust: Om încântător, dar neglijent, mai cu seamă în chestiunile băneşti. 2) Cap larg: Fire energică, pornită pe discuţie =omul care e menit să reuşească în viaţă. 3) Cap rotund: Fire impulsivă şi gata oricând la risc. 4) Cap lung: Visător, idealist, cunoscător de oameni.

Moda la Paris

La concursurile hipice care au avut loc de curând la Paris, au fost arborate minunatele toalete, pe care le reproducem în această pagină.

1. Rochie de organdi alb cu negru. Ruşe de organdi alb, uni, la bordura rochiei şi la gât. Pe cap o bonetă în genul celor purtate de tinerele fete din casă.

2. Tailleur de dantelă albă bordisit cu mătase mată, neagră. Pălărie neagră de filtz, în formă de joben. In mijlocul calotei, un nod de voaletă.

3. Rochie imprimată cu margarete albe pe fond negru. Pălărioară şic de paie cu voaletă albă.

4. Rochie de seară din voile imprimat, cu centură lată, înnodată cochet în faţă. Pălărie mare albă, cu panglică în aceeaşi culoare cu centura. Pantofi albi. De remarcat mănuşile fără degete, pe care le purtau bunicile noastre.

MAXIMILIAN AL MEXICULUI A FOST NEPOTUL DE FIU AL LUI NAPOLEON BONAPARTE?

CERCETĂTORUL englez și mare amator de artă, James Henry Duven își publică memoriile, care fac senzație, în Statele Unite. Unul dintre documentele cele mai emoționante, cuprinse în aceste memorii, este o scrisoare, adresată de fiul lui Napoleon, Ducele de Reichstadt, Arhiducelui Maximilian de Habsburg, fratele împăratului Franz Josef, el însuși împărat al Mexicului.

Mai mulți istoriciani au fost determinați, de numeroase argumente, să susție ipoteza, după care Maximilian de Habsburg, ar fi fost fiul *„Puiului de Vultur"*. Documentul pe care l-a dat la iveală James Henry Duven aruncă o lumină nouă asupra acestei duble tragedii, pe care au constituit-o viața *„Puiului de Vultur"*, prizonierul dela Schönbrunn și viața împăratului Maximilian al Mexicului, care, după cum se știe, a fost împușcat de rebeli.

MISTERUL UNEI CASETE

James Henry Duven povestește că pe vremea aceea era un tânăr student, pasionat de problemele istorice. Intr'o zi, pe când se afla în vacanță, la părinții săi, fratele său mai mic, în vârstă de 9 ani, voi să privească mai de aproape o casetă, cumpărată de curând de tatăl lor, la un anticar.

Copilul fiind distrat, la un strigăt auzit din grădină, întoarse capul și dădu drumul la pământ, casetei prețioase.

James Henry scoase un strigăt. Știa cât preț pune tatăl său, mare amator de casete de bijuterii antice și mai ales cât de mult valorează pentru el, această casetă.

O margine a cutiei se desfăcu în cădere, dar reparația părea că va fi ușoară. Dealtfel marginea era crăpată și părea, să mai fi fost lipită vreodată. Plecându-se atent, tânărul observă o foaie subțire de hârtie, acoperită cu un scris mărunt, vârîtă între cei doi pereți ai cutiei. O scrisoare! El se închise în camera sa, pretextând că vrea să repare valorosul obiect și aci, cu mâinile tremurătoare de bucurie, desface misterioasa misivă. Pe măsură ce-și urmărește lectura, uluiala și fericirea se zugrăvesc pe fața sa. Iată ce cuprindea scrisoarea:

„Iubitul meu fiu,

„Eu, nefericitul tău tată, mă „pregătesc să părăsesc această „lume, chiar în clipa în care tu „intri în ea. Demonul cu fața „omenească, Metternich „și-a dat seama că nu mai am „mult de trăit. Lipsa mea de „cumpătare a slujit interesele „sale. Mă tem că cunoaște se„cretul nașterii tale, după cum „știe toate lucrurile.

„Pentru a te preveni împotriva „sa, îți scriu această scrisoare, „în speranța că-ți va ajunge în „mâini, într'un moment când vei „putea gândi și acționa, după „voia ta.

„Mama ta nu-ți va spune nimic, „căci consideră drept o rușine „faptul de a fi purtat un copil, „care este nepotul și adevăra„tul moștenitor al celui mai „mare om, care a trăit vreo„dată, iar într'o zi, îți va fi dat „să-ți împlinești destinul.

„Intr'o zi, Franța va cere să fie „guvernată de descendentul di„rect al celui mai mare dintre „fiii săi, iar în acea zi va tre„bui să-ți proclami sus și tare „originea.

„Ești într'adevăr de sânge im„perial, din două laturi.

„Trimit această mică cutie de „bijuterii, mamei tale, cu ultima „mea dorință, de a o păstra „pentru tine, până'n ziua în care „vei ajunge vârsta omului matur „și pentru a ți-o da mai apoi.

„Mi-e teamă că-ți va ascunde „că-i un dar din partea mea, „atât de mult îi va fi frică să „nu se compromită.

„In orice caz, am însărcinat pe „doi dintre prietenii mei să-ți „spuie, în ziua în care vei îm„plini 20 de ani, că această „casetă mi-a aparținut mie și „că-ți poate folosi, spre a ajunge „la atotputernicie.

„Sper că această simplă misivă „îți va trezi suficient de multă „curiozitate, pentru a te face „să spargi cufărașul și să gă„sești scrisoarea.

„Sărmanul meu spirit nu mai „are putere.

„Nu pot decât să rog un înger „bun să-și ia sarcina ca să se „facă dreptate. Din parte-mi, „nu pot face mai mult.

„Tatăl tău care moare,

NAPOLEON II".

MAXIMILIAN DE AUSTRIA, FIUL LUI NAPOLEON AL II-lea?

James Henry, uluit de această descoperire, și-a făcut o copie după scrisoare, apoi a pus originalul înapoi în cufăraș, reparându-l și punându-l la loc, în vitrina tatălui său.

Din acea zi, la universitate, tânărul și-a petrecut toate zilele și nopțile, căutând pe copilul imperial, născut în brațele îngerului morții. Descoperă atunci că Maximilian de Austria, fiul presupus legitim al arhiducesei Sofia de Habsburg și al Arhiducelui Francisc, fratele împărătesei Maria Luisa, s'a născut în ziua de 6 Iulie 1832, numai cu 16 zile înainte de moartea „Puiului de Vultur", care avea pe atunci 21 de ani.

A tras concluzia că acest copil este fiul Regelui Romei.

In sprijinul tezei sale, vin două argumente, unul mai puternic decât celălalt:

1. Faptul că mama sa consideră *„ca o rușine de a fi purtat un copil, care este nepotul și adevăratul moștenitor al celui mai mare om, care a trăit vreodată"*, presupune că este vorba de o prințesă austriacă, legată printr'o ură dinastică și nu de o tânără fată din popor, sau din simpla burghezie, pentru care renumele împăratului ar fi fost, hotărît, mai puternic decât furia provocată de victoriile sale.

2. Fraza: *„ești de sânge împărătesc din ambele părți"*, pare să afirme că nu poate fi vorba decât de arhiducesa Sofia, care era prințesă de sânge. Cu toate acestea se poate imagina că Napoleon al II-lea, scriind această frază, s'a gândit la propria sa origină, mama sa fiind fiica împăratului Austriei. Maximilian de Austria, fratele viitorului Franz Josef, corespundea așadar perfect termenilor din scrisoarea Regelui Romei.

Istoria se lămurește, în mod bizar, și explică destinul tragic al lui Maximilian. In felul acesta se explică toate influențele care au însemnat viața lui Maximilian: acei cari aveau interesul direct de a face să dispară pe moștenitorul unui nume temut și pe singurul său descendent direct, în favoarea unei personalități mai puțin strălucitoare — fratele său vitreg, Franz Josef. Napoleon al II-lea, simplu nepot de împărat, Țarul Rusiei, care a făcut parte din toate mașinațiunile, puse la cale de Metternich, au pornit împotriva tânărului prinț.

Intr'adevăr, faptul de a trimite pe Maximilian în Mexic, sub pretextul de a fonda acolo un vast imperiu creștin, însemna să-l condamni la moarte, oferindu-i imperiul. Pentru a-l lăsa să se descurce singur, cu o revoluție internă și cu dușmănia Statelor Unite, era suficient să se argumenteze cu pericolul german și securitatea frontierelor continentale.

Inconjurat la Queretaro, după evacuarea trupelor franceze, nepotul Vulturului, a pierit, împușcat.

Cum nu avea descendent, cu el se stingea o familie urmărită cu ură.

După moartea sa, secretul nașterii sale avea să fie bine păzit de dușmanii... cari nu știau de existența unei scrisori secrete a lui Napoleon al II-lea.

SCRISOAREA DISPARE

Adunând astfel dovezile autenticității scrisorii-autografe a lui Napoleon al II-lea, în aceeași vreme cu cele ale identității fiului său, James Henry s'a reîntors la casa părintească, de îndată ce-a putut.

Dar destinul și-a continuat opera: ignorând formidabilul secret al cărui deținător era, Mister Duven a vândut caseta.

Tânărul s'a hotărât atunci să plece în căutarea comorii, pe care o considera proprietatea sa. I-a regăsit curând urma, peste Ocean, la un anticar belgian, Ioseph Vaulin. Acesta vânduse de îndată și foarte scump, caseta, unui amator austriac, care-i fusese recomandat de ambasadă.

Duven a înțeles: nu va regăsi prețiosul cufăraș, sau dacă-l va regăsi, acesta nu va mai avea conținutul vechi.

Aventura a avut loc cu puțin înaintea războiului, într'o vreme când Habsburgii aveau un interes foarte mare să-și apere politica dinastică.

MISTERUL PERSISTĂ

Presupunerile făcute de Duven vor fi în curând confirmate de faptul că puțin după aceea, caseta a fost regăsită, într'un magazin din Bruxelles. Duven a cumpărat-o... Inima îi bătea cu putere. Un petec de hârtie verde a mai rămas lipit de pereții cutiei. Scrisoarea a dispărut însă.

Unde se află astăzi scrisoarea faimoasă, singurul document care ar putea să schimbe mersul istoriei? Nimeni n'o știe.

Fără îndoială că ea a fost distrusă. Afară numai dacă, salvată și de data aceasta, nu-și ascunde îngrozitorul secret în străfundul unei mobile de preț, sau a vreunui dosar diplomatic, undeva, în largul lumii.

Poate că se află în mâini neștiutoare.

E foarte probabil că n'o vom afla niciodată și că numai *„Memoriile unui colecționar"*, pe care le-a publicat recent, la New-York, James Henry Duven, stau mărturie în fața istoriei, de fatalitatea care a urmărit, începând din anul 1811, data nașterii Regelui Romei, familia Bonaparte.

IMAGINILE SCENEI

„Sinaia la domiciliu"

In grădina „Marconi" (Teatrul Vesel de vară) dl. Sică Alexandrescu a prezentat farsa „Sinaia la domiciliu",
Fotografiile noastre înfățișează două scene din acest amuzant spectacol.

1. Dela stânga spre dreapta: dl. Gr. Vasiliu-Birlic, d-na Catușa Elvas, dl. V. Maximilian, d-nele René Annie și Silvia Fulda.

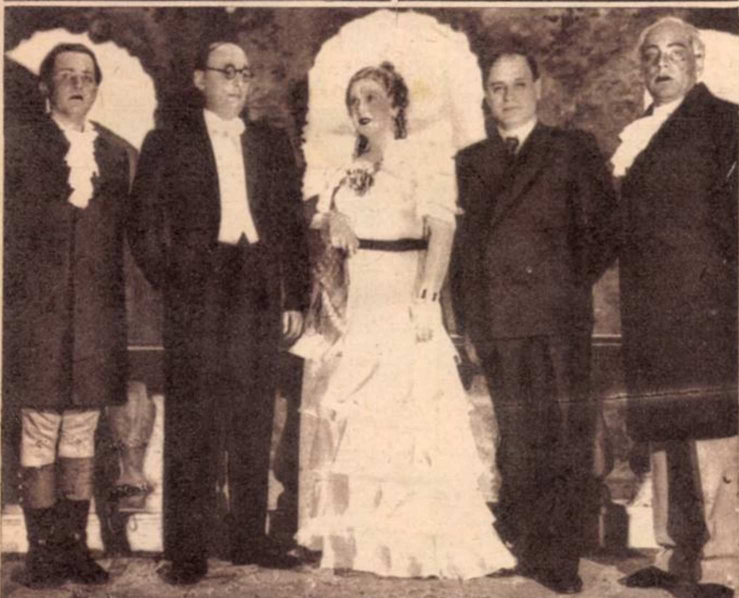

2. D-nele Silvia Fulda, Catușa Elvas, René Annie și d-nii Vasiliu Birlic și Mișu Fotino.

„Barza" la Teatrul Comedia

Un frumos succes a înregistrat Teatrul Comedia cu piesa „Barza", de André Birabeau. In fotografiile noastre d-ra Fifi Harand și d-nii Mircea Axente și Anghelescu, principalii interpreți ai piesei.

MAESTRUL EDMONDO DE VECCHI LA OPERA ROMÂNĂ DIN CLUJ

CLUJ. Lumea muzicală din Capitala Ardealului a avut fericitul prilej să audieze serile trecute un adevărat spectacol de artă, pe scena Operii Române.

Grație străduințelor depuse de către d. prof. univ. dr. Victor Papilian director al Teatrului Național, pe lângă celebrul dirijor Edmondo de Vecchi, acest mare maestru al baghetei a acceptat să revadă Clujul pentru câteva zile, cu care prilej a dirijat la Operă „Traviata" de G. Verdi.

Marele dirijor italian este dealtfel un vechi prieten al Capitalei

AVIATORUL REDFERN TRĂEŞTE!

Un inginer francez l-a întâlnit, în pădurea virgină a Amazonului, acum câteva luni. Aviatorul trăeşte ca un sălbatic, în mijlocul băştinaşilor.

Redfern, Redfern este numele meu! Zadarnic s'au făcut sforțări, pentru ca fostul aviator să fie convins să se reîntoarcă în lumea civilizată. A dat din cap, spunând: „Nu, nu mai vreau să știu nimic de civilizație".

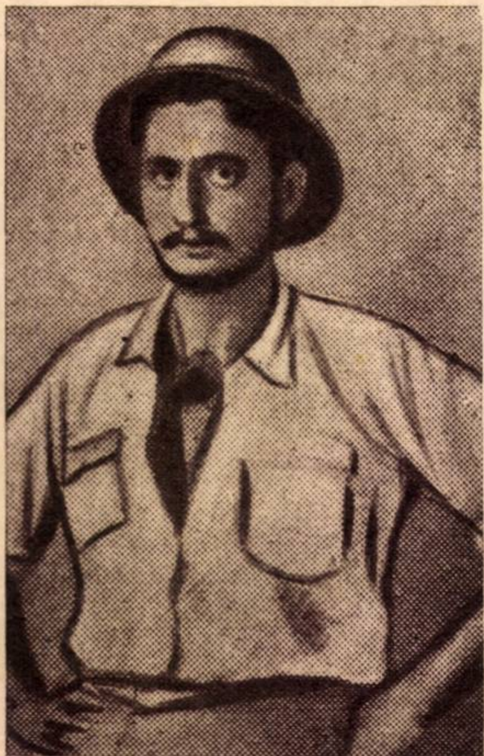
ACUM unsprezece ani, adică în primăvară anului 1927, aviatorul american Redfern a întreprins un raid America de Nord-America de Sud, dealungul coastei Atlanticului. A plecat singur, la bordul unui avion monomotor. Pentru ultima dată a fost văzut, pe când sbura deasupra Venezuelei, după aceea a sburat deasupra desișului Guyanei și ceva mai încolo, peste pădurea virgină braziliană. De zece ani de zile grupuri de exploratori străbat, în mod regulat, haosul pădurilor, depe țărmul Amazonului, pentru a încerca să găsească urmele celui dispărut.

Un inginer francez, anume Alessy, s'a prezentat zilele trecute unui ziarist francez, susținând că aviatorul Redfern mai trăește încă și că l-ar fi văzut, în timpul unei expediții, în jungla braziliană.

Anul trecut s'a făcut o ultimă tentativă, de către americani. Expediția a revenit, după câteva săptămâni, aducând o știre senzațională. In sudul Guyanei engleze au găsit sfărămăturile avionului lui Redfern. Nici o urmă însă a aviatorului. Se părea că asupra soartei acestuia, nu mai exista nici o îndoială. Rănit, singur în pădurea virgină, a murit probabil, acum 11 ani, iar trupul a fost acoperit de noroi, sau mâncat de fiarele sălbatice. Acum o lună, tribunalul din New-York a pronunțat o sentință, în baza căreia îl declară pe Redfern mort, oficial, deschizând succesiunea și autorizând-o pe văduva lui să încaseze asigurarea, iscălită de aviator, înaintea plecării sale.

L-AM VĂZUT PE REDFERN!

Un necunoscut s'a prezentat de curând, unui ziarist parisian, spunându-i:

Alessy, care a văzut pe Redfern.

— Sosesc din Brazilia, unde am petrecut vreme îndelungată. Acum câteva zile, citind ziarele europene, am constatat că se face mare caz de soarta lui Redfern, care este socotit mort. Lucrul mi se pare cu atât mai bizar, cu cât am petrecut patru zile împreună cu el, acum câteva luni de zile, iar omul era în viață.

Gazetarul surâse.

— Unde?

— In pădurea braziliană, ceva mai la sud de Guyana engleză.

Gazetarul continua să surâdă.

— L-ai fotografiat, poate? întrebă el ironic.

— Desigur — răspunse necunoscutul, cu simplicitate.

Imi întinse o fotografie de amator. Se vedea pe ea un om alb, în mijlocul indigenilor. Cum ar putea fi recunoscut, în persoana acestui om al pădurii, slab și cu tenul bronzat, aviatorul, a cărui cea mai recentă fotografie datează de unsprezece ani de zile. Cu toate acestea, dac'ar fi el?

Necunoscutul arătă cărți, pașapoarte, documente oficiale, făcând dovada identității sale.

— Sunt francez — spuse el — *și mă numesc Renee Alessy. Trăiesc de multă vreme în America de sud, mai ales în Peru și Brazilia, unde mă ocup cu construcția de căi ferate și exploatarea minelor de plumb. Acum un an am plecat din Manaos, în susul Amazonului, spre a descoperi noui filoane de mineral. Drumul meu ducea spre nord, spre Guyana.*

IN CODRU

— Am avut doi tovarăși, pe un turist american, H. Galleger și pe un geometru din Guyana franceză, E. Ross.

Zilele de odihnă erau tot atât de sdrobitoare, ca și cele de muncă. Am navigat în susul râului Yatuman, în statul Amazonul. Ajunși pe teritoriul indienilor Campos, am luat-o spre răsărit. De data aceasta, am umblat numai prin pădure, exact pe linia Equatorului.

Reperam, din când în când, terenuri, care conțineau poate plumb hotărându-ne apoi din nou să coborim spre fluviul Amazonului. Am ajuns astfel la isvorul lui Rio Mapuera, pătrunzând în statul brazilian Para. La jumătatea drumului dintre Guyana engleză și Amazonul, pe teritoriul indienilor Caripunas.

Indienii aceștia sunt cei mai primitivi din întreaga Brazilie. Am întâlnit un grup care ne-a primit destul de bine. Șeful cetei, a cărui limbă o vorbiam curent, mi-a spus:

Există acolo un alb foarte sălbatic, mai sălbatic chiar decât noi. Trăește cu noi, dar nu vrea să asiste la sărbători și dansuri. Mănâncă și doarme. E un înțelept. Mai înțelept decât toți albii, pe cari i-am văzut vreodată

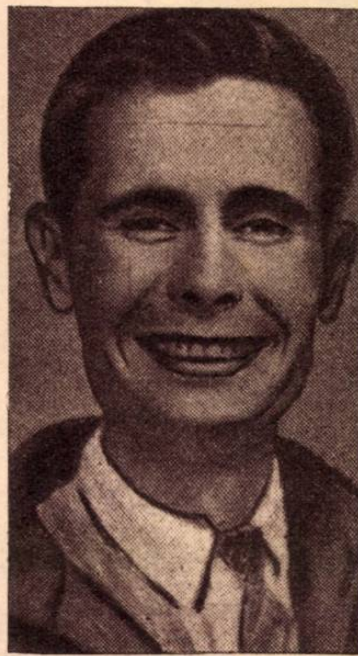
O FANTOMĂ

Intrigați, ne-am continuat drumul și ne-am oprit în satul indicat de indian. N'a trebuit nici să căutăm și nici să întrebăm pe cineva ceva. Printre indigenii cu trupurile bronzate, am văzut un om slab, înalt și alb, de un alb aproape bolnăvicios. Omul acesta, de aceeași rasă cu noi, era gol, având numai un șorțuleț din frunze împletite, în jurul șoldurilor. Pielea obrazului, lipită pe oase, era lividă și diafană. Ochii, fără expresie, dar strălucitori de friguri, îi ieșiau din orbite. Era vădit, în ultimul hal al mizeriei fiziologice. Fața îi era acoperită de o barbă neîngrijită, iar părul nu mai putea fi distins, craniul fiind acoperit cu o cască unsuroasă și neagră.

Ne-am apropiat de el și am încercat să stăm de vorbă și să-l încurajăm. Nu ne răspundea nimic. A murmurat însă câteva cuvinte, în dialectul indian. I-am vorbit în spaniolă, portugheză, franceză și engleză. In cele din urmă, a pronunțat rar, bătându-se cu pumnul în piept:

— Redfern, Redfern e numele meu!

Numele acesta ne aminti ceva, fără însă să ne provoace emoția pe care ar fi provocat-o unui european, care citește zilnic ziarele. In anii pretrecuți în America de sud, nu ne-au parvenit prea multe publicații cu isprăvi senzaționale.

Redfern, înainte de expediție.

L-am îngrijit pe Redfern, i-am dat bocanci, o cască, străduindu-ne să-i redăm o înfățișare civilizată. Vreme de patru zile am locuit în acel sat. Am înțeles, cu greutate, că Redfern a suferit un accident, cu multă vreme înainte, ceva mai departe, spre nord. Am încercat să-l convingem să plece cu noi, dar ne-a refuzat. Nu vrea să revie în mijlocul civilizației. Se simte foarte

Prin pădurile virgine ale Braziliei.

bine aco!o. Să fi ajuns oare în gradul cel mai înalt al înțelepciunii? Aveam mai degrabă impresia că nu și-a revenit încă, după îngrozitorul lui accident, și că facultățile sale mintale sunt foarte slăbite.

Am insistat și am încercat să-l luăm cu forța, cu noi. S'a apărat, ghemuindu-se, ca un câine, pe care încerci să-l iei de lângă stăpânul său. Am renunțat atunci la orice efort și ne-am îmbarcat pe piroga noastră. Pe mal, cu picioarele înfundate în nămol, ne-a privit cum ne depărtăm, fără să facă un gest, fără să scoată un strigăt.

O POVESTIRE SINCERĂ

Iată. L-am întâlnit exact în ziua de 21 Iunie 1937, adică acum un an. Sosind în Anglia, acum opt zile, am citit ziarele și mi-am dat seamă cât de interesantă a fost întâlnirea noastră. Expediția americană, care s'a reîntors tocmai din Guyana engleză, declară chiar, în clipa când noi îl întâlniam pe Redfern, pe Rio Mapuera, că a găsit sfărâmăturile avionului său, în apropierea Guyanei engleze și Braziliei, în Sierra Arary.

Accidentul trebuie să se fi produs în acel punct, iar Redfern a făcut cei 500 klm. în inima pădurii virgine, mergând din trib în trib.

Din grupul nostru, Ross *a murit, sosind în statul Amazonul. Galleger se află actualmente în statul Panama. Eu mă voi întoarce în America. Sunt gata să-i conduc pe prietenii și pe rudele lui Redfern, în locul unde se află acesta.*

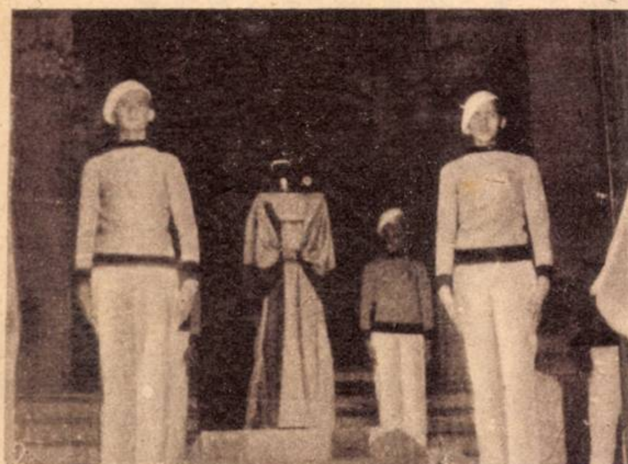
Toate acestea au fost povestite ziaristului parisian de inginerul Alessy.

Redfern mai trăește încă ? Câtă vreme își va păstra secretul, această soartă extraordinară ?

„REALITATEA" STRĂJERILOR

LA CRAIOVA.

Serbările străjereşti au câştigat simpatia unanimă a populaţiei, pentru străjerie. Publicăm aci:
1. Echipa stafetei Liceului „Fraţii Buzeşti", care a câştigat cupa donată de Prefectura Judeţului. Dl. prof. Stahi, comandantul stolului, în mijloc.
2. In hallul palatului Prefecturii, străjerii fac paza urnei dela graniţa de vest.
3. Se împart premiile străjerilor merituoşi.

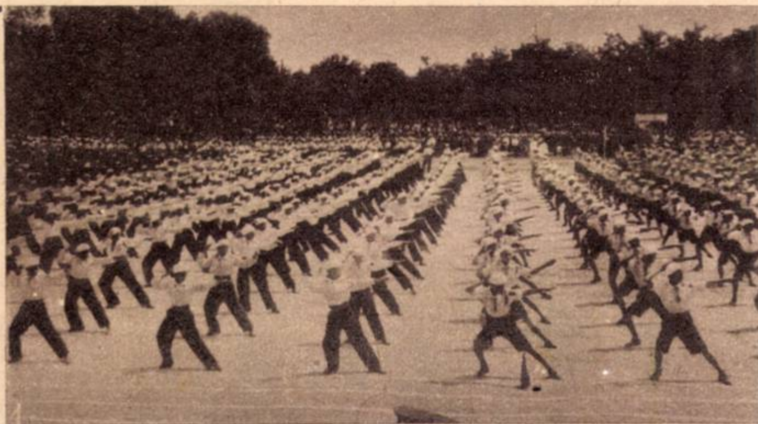
(Fotografii şi texte trimise de corespondentul nostru din Craiova, dl. Preda Cristea).

LA CISLĂU.

Recent, străjerele din centuria II-a, de sub conducerea d-nei Ecaterina Apostol, directoarea şcoalei din com. Cislău-Buzău, au botezat copilul unui om sărac, dându-i numele Mihai. Fotografia a fost luată cu prilejul botezului.

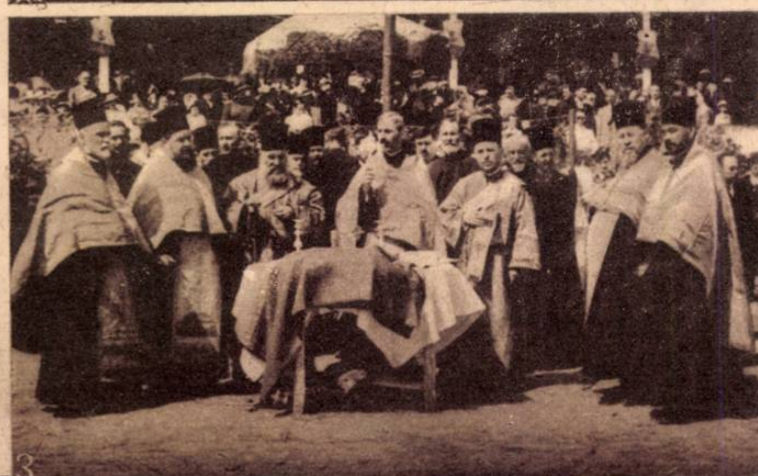
LA GALAŢI.

1. Exerciţiul sportiv al străjerilor din Galaţi.

2. Defilarea Institutului ortodox.

3. Serviciul divin la stadionul garnizoanei Galaţi.

(Foto Em. Dola)

LA BACĂU.

1. D-na Zuca ing. Brătianu, împreună cu celelalte doamne, conducând cantina pentru micii străjeri.
2. Străjerele infirmeriei, depe stadionul sportiv.

(Foto Sport)

LA IAȘI.

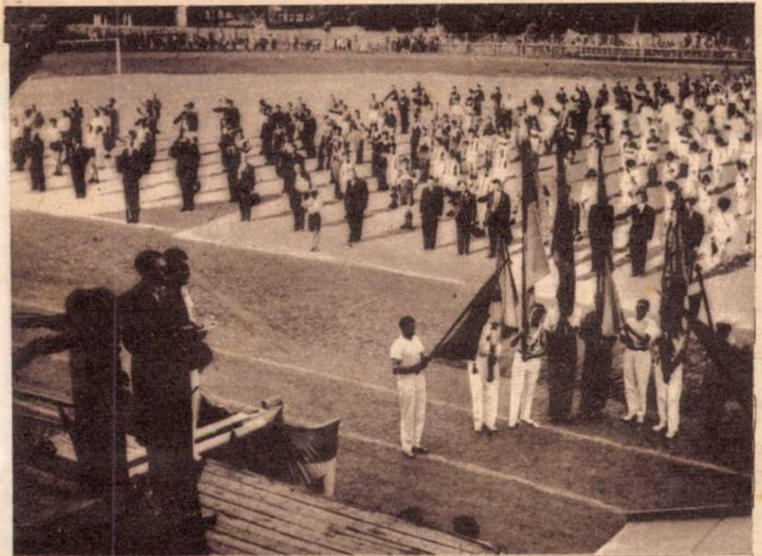
1. Dl. general Penescu, comandantul corpului IV armată, în fruntea autorităților la jurământul străjerilor.
2. Personalul spitalului străjeresc.

LA CLUJ.

1. Dl. ing. V. Nedeș, își rostește cuvântarea.
2. Oficialitatea clujană primind defilarea străjerilor.

CONCURSURILE NOASTRE LA IAȘI

La concursul pentru copii, organizat de revista noastră la Iași, premiul al doilea a fost obținut de micul Dumitrel D. Tudoran, în vârstă de 4 ani și șase luni, pe care-l publicăm aci.

„REALITATEA ILUSTRATĂ", revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, [illegible] pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate [illegible]ru toți", în 24 pagini tipar obicinuit.

DIRECTOR
TUDOR TEODORESCU-BRANIȘTE

Editura „Adeverul" S. A. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, str. Const. Mille 5—7—9. Telefon 3-84-30. Cec. postal: 2741. Prețul abonamentelor: în țară: pe un an 400 lei; șase luni: 200 lei; trei luni: 100 lei. In Albania, Anglia, Danemarca, Finlanda, Italia, Norvegia, Suedia, precum [illegible] lei; pe 3 luni 150 lei. In toate celelalte țări din Europa, pe un an 550 lei; pe 6 luni 280 lei;

SPORTUL PÂNĂ LUNI

Matchul de football dintre echipele Milan A. S. şi Ripensia a fost evenimentul cel mai de seamă sportiv din ultima săptămână.

Fotografiile noastre înfăţişează cele două echipe, înainte de match; publicul care asistă şi o fază din match, în faţă, Deheleanu.

Intre echipele atletice ale României şi Cehoslovaciei cu avut loc întreceri sportive. Intăţişăm, în fotografiile pe care le publicăm, echipele română şi cehoslovacă, în defilare şi sărituri în înălţime, cu prăjina, executată de musafirul nostru, Svoboda.

